

IN
No.

December 2020 · årgang 52

ind put

Institut for Psykologi^{KU}
Kærlighed

Indput no. 2, 52. årgang København, december 2020

Hjemmeside

Tamara Hveisel Hansen (ansv. hjemmeside)
Johanna Mariam Madsen

Layout

Amanda Jørgensen (ansv. layout)
Casper Schacht Lund
Ditte Marie Thiemer Hilbert
Emma Holm Jarnbye
Jakob Berg Bredahl
Johanna Mariam Madsen
Mads Refshauge Kjær
Regitze Langager Christensen

Skribenter

Amanda Aaboe Bell
Emma Elise Møller
Frederik Bjerre Andersen
Hans-Jørgen Hersoug
Karen Damgaard (ansv. redaktør)
Kristoffer Mulbjerg Knudsen
Lea Isabel Sidenius Botwel
Maria Voulgaris Valeur
Mathias Baagø Tybjerg
Oliver Nørby Hundahl
Oliver Tønning
Thilde Slumstrup
Zacharias Dyrborg

Tekstredaktører

Anna Tang Dalsgaard
Carla Augusta Bernstorff Justesen
Ditte Haar Laursen
Elvira Hallengren
Hannah Kazmi Høgsbro
Sofie Harboe

Visual

Asta Ingemann Jensen
Ida-Marie Haeusler
Jakob Berg Bredahl
Maja Koch Nielsen
Sandra la Cour
Tobias Wriedt

Omslag

Sandra la Cour

Boganmeldelser

redaktion@indput.dk

Økonomi

redaktion@indput.dk

Annoncering

redaktion@indput.dk

Eksterne indlæg

Alle er velkomne til at bidrage med indlæg som eksterne skribenter, dog påtager redaktionen sig intet ansvar for materiale indsendt uopfordret. Eksterne indlæg indsendes til redaktionens mailadresse med relevante kontaktoplysninger, herunder navn, mailadresse og evt. telefonnummer. Redaktionen forbeholder sig retten til at udelade, redigere og forkorte indsendte indlæg samt indsætte billeder og illustrationer. Dette vil dog ske under kommunikation med den eksterne skribent.

Indlæg bragt i Indput

Indlæg bragt i Indput repræsenterer alene skribenten eller skribenterne og er således ikke et udtryk for Foreningen Indputs holdning, medmindre dette klart fremgår af artiklen.

Tryk

Frederiksberg Bogtrykkeri

Udgivet af

Foreningen Indput,
Institut for Psykologi, KU

Kontakt

Foreningen Indput
SAMF, Københavns Universitet
Øster Farimagsgade 2A, 1. Sal
1353 København K
redaktion@indput.dk
www.indput.dk

LEDER

Kærlighed. Størst af alt og en milliard popsange oveni. Det kan føles en anelse beklemt at kaste sig over et tema, der om noget er klæbeband for klichéer, og om noget allerede er udtrykt i ord og billeder, film og musik. I kunsten og kulturen, på tværs af hele kloden og til alle tider. I Indput har vi kredset om kærligheden som tema i flere år, kan vi afsløre, og der har været argumenter for og imod. Men som Kierkegaard engang har formuleret: *"Gift Dig, Du vil fortryde det; Gift Dig ikke, Du vil ogsaa fortryde det"*. Og derfor springer vi lige ud i den, kærligheden. Netop nu, hvor en virus har givet den svære vilkår i efterhånden lang tid, og hvor mørke, kolde dage kan føles fjernt fra et frimodigt forår.

I bladet bliver kærligheden betragtet fra forskellige vinkler og italesat af forskellige stemmer. Du kan træde ind i en samtale mellem et tidligere kærestepar, der fortæller om overgangen fra at elske hinanden som kærester til "bare at elske hinanden". Eller du kan overhøre en anden samtale mellem to skribenter, der har taget en rolig snak om skænderier i kærlighedsforhold.

Fælles for en stribe af teksterne i dette blad er, at kærligheden bliver italesat indefra, fra en personlig vinkel. På side 24 kan du læse en højgravid skribents refleksion over moderkærligheden i et essay, hvor en personlig fortælling spindes sammen med forfatteren Olga Ravns nyligt udkomne bog *Mit Arbejde* og en kritik af svangeromsorgen i dagens Danmark. I et andet essay reflekterer en skribent over, hvordan dét at vokse op i et hjem, hvor kærligheden ikke verbaliseres, kan fremelske forestillinger om en kærlighed, som den portrætteres i en Woody Allen-komedie i fløjlsbløde farvetoner akkompagneret af smørjazz. I essayet vil du blive introduceret til forfatteren og feministen bell hooks, der har en lidt anden forståelse af kærlighedsbegrebet end Allens for at sige det kort.

En anden introduktion finder du på side 22, hvor en skribent har opstøvet de bedste og værste dating-tips fra oo'erne. Og apropos dating - hvordan går det så med forholdet til de fleste af læsernes flotte fællesdate, psykologistudiet? Indput har spurgt 1. årsstuderende om netop dét, og på side 48 kan du få stillet din nysgerrighed. For hvad er temperaturen på forholdet mon nu, hvor kulden sætter ind, og et intenst eksamenssamvær syner i horisonten?

Som vanligt har Psykrådet taget sig kærligt af os og giver et godt overblik over deres arbejde dette og det kommende semester. Vi informeres blandt andet om, at Psykrådets forpersonskab som noget nyt løbende holder møder med institutleder Vibeke Koushede, så hun kan få mere indblik i de studerendes tanker og holdninger. Koushedes egne tanker og holdninger kan du få indblik i på side 6, hvor anden del af et interview med vores nye institutleder bringes. Her sættes ord på blandt andet fordelingen mellem teori og praksis på uddannelsen, frivilligt arbejde blandt studerende, mødepligt samt kønsfordeling og diversitet på uddannelsen.

Divers er kærligheden. Og diverse er dens udtryksformer, hvorfor vi i nærværende blad også finder den udtrykt i illustrationer, i digte og sørme også i et bogmærke formet som kælighedsguden Amor. Hvordan hjerte rimer på smerte, og hvordan en gammel myte skildrer forholdet mellem Amor og den jordiske prinsesse Psyche, kan du finde ud af på s. 34. God fornøjelse - med bladet her og ja, kærligheden!

På vegne af redaktionen
Karen Damgaard ■

Indhold

Indput no. 2 | 52. årgang | december 2020

Faste indput

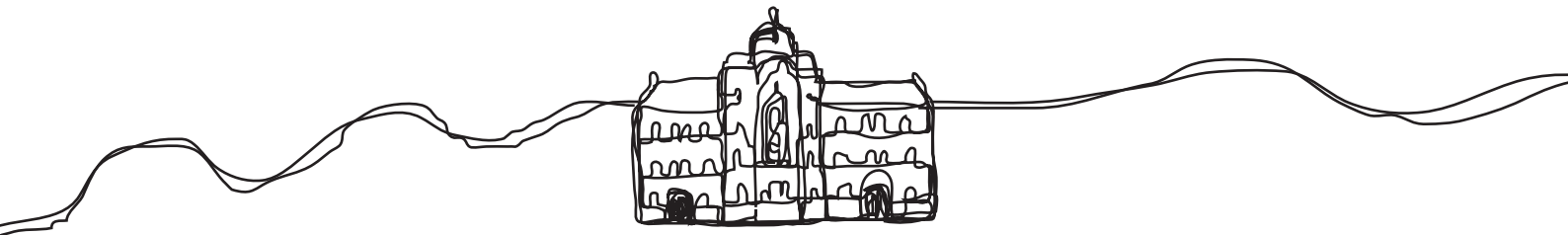
- 3. **Leder**
Indput byder velkommen
- 9. **Side 9-subjektet**
Spørgsmål fra et anonymt subjekt til et andet anonymt subjekt
- 54. **Nyt fra Psykrådet & Studienævnet**
Public service til psykologistuderende
- 58. **Stafetten**
Mød Jakob Vaag Villadsen
- 62. **Psyk&Tværs**
Vind et gavekort til Academic Books

- 14. Samskabt montage**
Over kærlighedens 5 sprog
- 22. De bedste kærlighedstips fra før #metoo**
En tidsrejse tilbage til 00-ernes bedste og værste datingtips
- 24. Noget om graviditet, moderskab og kærlighed**
Refleksioner om den aktuelle debat om svangreomsorgen i Danmark
- 30. Kærlighed i coronaens tid**
Indputs kærlighedspanel giver jer svarene
- 34. Amor-bogmærket**
Få dit eget indput-bogmærke!
- 36. Tre fra hjertet**
Digte om kærlighed
- 38. Alle blomster vender sig mod solen**
Overgangen fra at elske hinanden som kærester til bare at elske hinanden
- 42. At skændes med én der ikke skændes**
En refleksion over hvordan vi skændes, og hvordan vi ikke skændes
- 44. Åben mit bryst**
En illustration om kærlighed
- 46. Mere om kærlighed**
Mathias prøver at blive klogere på kærligheden
- 48. Kan forelskelsen i psykologi overleve en pandemi?**
Voxpop: Kærlighed til studiet

Tema: Kærlighed

Andre indput

- Mød din nye institutleder II** 6.
Anden del af interviewet med Vibeke Koushede
- Filosoffen til undsætning** 10.
Boganmeldelse: Narrative Samtaler



MØD DIN NYE INSTITUTLEDER II

Af Thilde Slumstrup Nielsen, stud.psych.

Illustration af Jakob Berg Bredahl, stud.psych.

Midt i en coronanedlukning fik Institut for Psykologi både sin første kvindelige og første ikke-psykologfaglige institutleder. Med fokus på at bygge broer mellem de teoretiske tilgange til psykologien og med et håb om at fremme de studerendes trivsel på uddannelsen, har Vibeke Koushede siden sin ansættelse d. 1. maj haft meget andet end blot corona på dagsordenen. I sidste udgave af Indput bragte vi første del af interviewet, og du kan her læse anden del.

Hvad er dine tanker om fordelingen mellem praksis og teori på studiet?

Jeg tænker, at det er vigtigt at være metodestærk og teoristærk, fordi det er der, hvor psykologistudiet adskiller sig fra en terapeutuddannelse. Men jeg forestiller mig samtidig, at det må være voldsomt at komme ud som nyuddannet psykolog og sidde med sine metoder og teorier, og først der møde et menneske i stor fortvivlelse.

Jeg er derfor optaget af, at vi skal have styrket det kliniske og anvendelsesorienterede område på uddannelsen. Hvordan vi så gør det, det er en diskussion, jeg har haft med mange. Jeg lytter blandt andet til aftagerpanelet, Dansk Psykolog Forening, medarbejderne på instituttet og tidligere studerende, og det er stadigvæk en on-going proces.

Når du siger, at det kliniske skal styrkes, handler det så om, at du ønsker mere praktik på uddannelsen?

I en helt ideel verden kunne jeg godt tænke mig, at man udviklede psykologuddannelsen med et år, hvor man så fik mere hands-on-praktik. Men da vi er blevet beskåret økonomisk på det kliniske område, så er det en udfordring.

Man skal tænke i de muliges kunst i forhold til, hvordan vi kan styrke det kliniske område. Måske man kan have kliniske situationer, der bliver filmet, hvorfra man diskuterer på holdet, hvordan man ville håndtere den situation. Det kan også være, vi skal inddrage mere rollespil i undervisningen. Det er sådan noget, jeg er nysgerrig på.

Hvad er dine tanker om, at en del psykologistuderende arbejder frivilligt og ulønnet, i nogle tilfælde for at få erfaring med terapeutisk arbejde?

Det er vigtigt, at et frivilligt arbejde ikke bliver på bekostning

af, at man får læst og studeret. Det er der, hvor forskellen ligger i forhold til en terapeutuddannelse. Det er vigtigt, at man sørger for at have sit metode- og teorigrundlag på plads. Måske er der en rolle i at kommunikere til omverdenen og til de jobs, de studerende skal have efter endt uddannelse, hvad de kan forvente af en psykolog, som er uddannet fra Københavns Universitet. Jeg tænker, at det kunne være interessant at arbejde videre med.

Det frivillige arbejde kan meget vel hænge sammen med, at så mange studerende rapporterer at opleve stresssymptomer i deres hverdag. Foruden at hjælpe vores studerende til at navigere mellem discipliner, kan det måske også være en idé at hjælpe dem til at reflektere over prioriteringer: Hvad er det, der er vigtigst her og nu? Er det at få et frivilligt arbejde?

Hvad er dine tanker om mødepligt på uddannelsen?

Jeg har det lidt blandet med det. Hvis der er noget, vi har lært under corona-nedlukningen, så er det, at det er svært at finde én model, der passer til alle. For nogen har det været en stor hjælp, at man har været sendt hjem og har kunnet se en forelæsning, når det passede, hvis man har små børn, eller hvis man bor langt herfra. På den måde tror jeg, at det i nogle tilfælde kan afhjælpe stress, at man ikke har mødepligt.

Omvendt har jeg det sådan, at der er noget i det her med at møde op og have en fælles fornemmelse af, at man er en del af noget sammen. Nogle af de diskussioner der også opstår i pauseerne, synes jeg, at man går glip af, hvis man aldrig kommer. Det kan være, at vi skal arbejde med en model med delt mødepligt. Men jeg vil sige, at det er meget karakteristisk for, hvordan jeg går til hele denne her rolle som institutleder, at jeg simpelthen skal tale med forskellige mennesker om, hvad der vil give mening.

Helt generelt kunne det være rart, hvis de studerende tænker, at en uddannelse ikke er noget man får, det er noget man tager.

Har du nogle tanker om kønsfordelingen på studiet og diversiteten generelt blandt de studerende og kommende psykologer?

Jeg må indrømme, at det ikke er noget, jeg har tænkt meget over. Det vigtige er, at vi har dygtige og velkvalificerede studerende. Jeg kan sige, at ja, det ville da være dejligt, hvis dygtige og velkvalificerede studerende kom fra forskellige former for baggrunde. Men det tror jeg også i høj grad handler om noget strukturelt, som jeg som institutleder ikke kan gå ind og lave om på her og nu.

Hvis man vurderer, at de studerende eller aftagerfeltet oplever nogle problematikker relateret til kønsfordelingen eller diversiteten, så må man sætte sig ned og kigge på, hvad det er for nogle problematikker, og hvordan det ville give mening at arbejde med det. Jeg ved, at de naturvidenskabelige uddannelser har lagt en kæmpe indsats, fordi det er en interesse at tiltrække flere kvinder. Så hvis det vurderes, at det er et problem med kønsfordelingen eller diversiteten i bredere forstand på psykologi, så må man kigge på, hvad er meningsfuldt i forhold til at løse nogle af de problemer.

Forholder du dig til de forskellige teoretiske tilgange til psykologien i dit arbejde?

Det er jeg blevet meget opmærksom på. Samtidig er det noget af det, der har undret mig; at det virker som om, at faglig uenighed indimellem står i vejen for samarbejde. Nu har jeg arbejdet indenfor folkesundhedsvidenskab, og der er man vant til, at løsningerne skal findes på tværs af discipliner og fagligheder og metoder, og at der ikke er nogen, der sidder med en endegyldig sandhed. Så der er man tit mere optaget af at finde perspektiver, der kan supplere hinanden, så vi måske kommer så tæt på en sandhed eller den bedste løsning som muligt.

Jeg tror også, at der er noget i, hvordan vi taler om det. Altså man kan blive ved med at tale forskelle meget tydeligt op. Og så bliver man på en eller anden måde ved med at have det der – enten bekender du dig til denne her tradition, eller også bekender du dig til denne her tradition. Det, synes jeg, er synd. Det mener jeg, at alle taber på. Også de studerende.

Hvor ser du gerne psykologien som fag og videnskab bevæge sig hen i fremtiden?

Jeg er i hvert fald opmærksom på, at psykologien ikke må lukke sig om sig selv. Jeg kan ærligt ikke sige, om jeg fornærmer nogen nu, fordi det kan være, at der er nogen, der tænker 'det gør vi da heller ikke'.

Vi skal være med til at løfte og løse nogle af de store samfunds-

mæssige problemstillinger, som vi står overfor, sammen med andre faggrupper. Og så skal vi komme med en rigtig stærk fag-faglighed.

Det handler ikke om, at nu skal alle være generalister. Det handler om, at ingen kan alt. Og alle kan noget. Og når vi så kan noget sammen, så kan vi bare mere.

Der er mange store samfundsmæssige dagsordner, hvor jeg synes, at psykologer har en virkelig afgørende viden, som er vigtig at få i spil. Det er vigtigt, at det ikke bare bliver økonomerne og politologerne, der beslutter det hele. Selvom de naturligvis også spiller en vigtig rolle.

Synes du, at psykologer som faggruppe kan/skal bidrage til den grønne omstilling?

Ja. Klimaproblematikken er en af de store samfundsproblematikker, hvor jeg mener, at der ligger så utroligt meget viden og mange kompetencer indenfor psykologien, som kunne være med til at løfte også den dagsorden.

Jeg tænker, at vi uddanner til, at psykologer skal bidrage til bedre – måske mere bæredygtige - liv, både på individniveau og samfundsniveau. Klima er noget, der begynder at fylde mere og mere, både på SAMF, men også på KU generelt. Når jeg kigger ud på de kollegaer, jeg har, så tænker jeg, at der er rigtig mange af de discipliner, der kunne bidrage på forskellige måder.

Er der noget, der er vigtigt for dig, at de studerende skal vide?

Jeg kunne godt tænke mig at sige, at det at man er sin egen lykkes smed, det er en sandhed med modifikationer, og styrken skal findes i fællesskabet. Jeg håber, at de studerende vil arbejde på at spille hinanden stærkere. Det er nok én af de vigtigste lektier i forhold til at få en god studietid.

Husk på, at én ting er alt det, I skal lære i løbet af jeres studietid, men noget andet er også alle de relationer og bånd, I får knyttet. Meningsfulde samtaler og gode oplevelser, dårlige oplevelser og alt muligt andet, som I kan dele sammen.

Jeg synes, at det simpelthen er sådan nogle – uden tvivl – seje studerende, der kommer ind på studiet. På den måde er jeg enormt stolt af at kunne sige, at jeg er institutleder her for så mange dygtige studerende. Men det er vigtigt, at I ikke mister jer selv i et samfund, der er højt-accelereret.

Det handler ikke bare om, *hvad* man er eller bliver, men *hvem* man er. Og ikke mindst hvem man deler rejsen med.

Jeg ser frem til at møde jer. ■

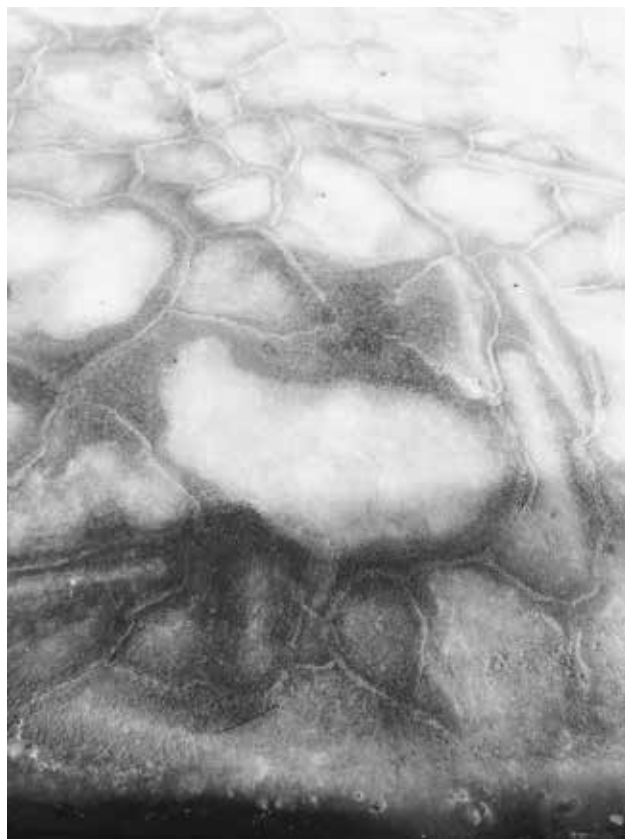
SIDE 9-SUBJEKTET

Tekst og illustration af Hans-Jørgen Hersoug, stud.psych.

Introduktion

Side 9-manden har kørt som fast indslag i Indput i en ren uendelighed. Jaja, det er da meget sådan tøhø-sjovt at tage Ekstra-Bladets bedagede koncept, hvor letpæklædte kvinder interviewes om deres yndlingsdessert og anvende det til at portrættere det mandlige mindretal på psykologistudiet. I Indput er konceptet alle dage udført med stor kærlighed, og jeg har selv været med til at fotografere en række af de mænd, der var modige nok til at lade sig udstille og udspørge. Jeg synes dog, at vi er færdige med konceptet og ikke bør tage det op igen. Jeg er personligt ligeglad med, at Indput mister sin pseudo-dating-side 9, og jeg kommer ikke til at savne det. Det var altså kærkomment, da redaktionen valgte at lave konceptet om, og det har jeg taget ansvaret for at føre videre, efter at det tidligere medlem af Indput Nina Kjær stod som konceptets store reformator. Jeg står således på skuldrene af et brud med en tradition, som Nina allerede har foretaget, og forsøger med rystende hænder at gøre det godt.

Alt imens jeg synes, at side 9-manden er et små-latterligt format, så synes jeg, at interviewformen og de iboende sociale koder, der medierer den, er yderst interessant. Derfor vil dele af det gamle format følge med os. Ligesom vi ikke kan undslippe os mor-børndyadens påvirkning, ligger side 9-formatet altså også og rumsterer bagerst i hovedet. Formatet er således: Jeg har fået et anonymt subjekt til at stille spørgsmål til et andet anonymt subjekt i forsøget på at fjerne samtaltens forbehold. Tanken er, at vi med anonymiseringens røgslør får blotlagt en renere samtale, der i højere grad end ellers fjerner sig fra sociale koder og ideologier. Det er intet andet end et indblik i en samtale ført på en anderledes præmis. Det fører måske noget spændende med sig, og jeg håber, at I vil følge med.



Beskriv dit tidligste minde

Jeg har umiddelbart lidt svært ved at vurdere, hvor meget af mindet der har med virkeligheden at gøre. Det er meget muligt, at elementer i det er tilføjet i senere overdrivelser, ændret som mit eget perspektiv har ændret sig eller lignende. Til tider bliver jeg i tvivl, om det overhovedet var min første dag i børnehaven eller bare en almindelig dag. Med det sagt, er det et ret klart minde. Det var min første dag i børnehaven. Jeg kan egentlig ikke rigtig huske andet fra den dag. Men jeg kan huske, da min mor afleverer mig. Vi sidder om et bord med én, måske to pædagoger. Jeg kan ikke rigtig huske, hvad de voksne snakker om. Umiddelbart sad jeg og rokkede mine ben frem og tilbage på en stol, fordi de ikke kunne nå gulvet. Omdrejningspunktet for mindet er dog, at vi har glemt min madpakke derhjemme. Typisk. Det snakker vi så om med pædagogerne ved bordet, og det ender med, at jeg får nogle chokolademadder til frokost i stedet for. Det udløste selvsagt ret stor glæde i mit barnlige sind.

Hvordan kigger du på dit barndomshjem?

Med ret stor selvsikkerhed. Det er en tryk base. Jeg har altid elsket at vise det frem for mine venner og kærester, inkludere dem i mit liv i hjemmet. Der har selvfølgelig også været store kriser i det hus, men når jeg tænker over dem, så er de styrkende. Ikke svækkende. Derfor ser jeg nok også på mit barndomshjem med selvsikkerhed.

Beskriv en inderlighed

For tiden er jeg fuldstændig overvældet af en følelse af nostalgi, og derfor vandrer jeg gaderne i min barndomsby tynde. Så får jeg minder om steder, jeg faldt på cyklen, hvor hende den lækre pige fra overklassen boede, hvordan vi vandt en fodboldkamp i idræt. En slikbutik, jeg altid snoldede i for min mors penge, da mig og min bedste ven spillede fire på striben en hel aften. Åh dengang, hvor det var nok. Så den fysiske verden, at vandre rundt på min gamle skole og i mit barndomskvarter er en stor inderlighed for tiden.

Hvordan opfatter du stjernerne?

Uoverskuelige.

Beskriv omgivelser/omstændigheder, der kan give en følelse af øjeblikkslykke

Jeg er på mange måder et tryghedsmenneske. Derfor giver indikatorer af tryghed mig øjeblikkslykke. Det kan eksempelvis være i momenter, hvor min kæreste og jeg er helt synkroniseret i forhold til, hvad vi har lyst til. Det kan være noget så trivielt som at se Bagedysten lørdag aften i stedet for at drikke bajere. Eller det omvendte. De små ting, der indikerer en større sammenhængskraft mellem mig og mine yndlingsmennesker, giver mig følelser af øjeblikkslykke. Desuden er det den eneste reelle form for lykke, jeg tror findes. Man kan ikke generelt være i et stadie af lykke. Det kan man med glæde eller tilfredshed, men lykke er mere spontan. Derfor sætter jeg stor pris på den, når jeg mærker den.

Hvordan oplever du tempo?

Jeg oplever det egentlig kun i ekstremerne. Hvis det er alt for højt eller alt for lavt. Og i ekstremerne kan det godt være lidt paralyserende. Det kan være svært for mig at sætte det ned eller op.

I hvilket tempo føler du dig bedst til rette?

Klart i et (for) højt tempo. Jeg har en tendens til at blive lidt selvdestruktiv, hvis jeg har holdt et for lavt tempo i mit liv i for lang tid. Det har jeg ikke på samme måde i den anden ende af spektret. I hvert fald ikke mentalt. Kroppen kan derimod godt sige fra, hvis den er for stresset, men mentalt trives jeg fint i det stadium. Men jeg er også i en ret formativ periode i mit liv lige nu. Mit svar havde nok været anderledes for fem år siden. Nu skal den fandeme have gas.

Hvilket brev ville du skrive og til hvem, hvis du måtte række ud til lige den, du ønskede?

En af mine bedste venner, som har bipolar lidelse. Jeg ved ikke, hvad jeg ville skrive. Jeg tror ikke, jeg kan finde på nye ord at sige til ham. Jeg kan bare se ham lide hver dag, og jeg føler mig magtesløs. Så måske er det i virkeligheden et brev til mig selv om mit og hans venskab. Et forsøg på at forsoner mig med virkeligheden af vores venskab. At der for altid vil være den ubalance. At jeg ikke kan gøre mere for ham, end jeg gør nu, og at det føles utilstrækkeligt. ■

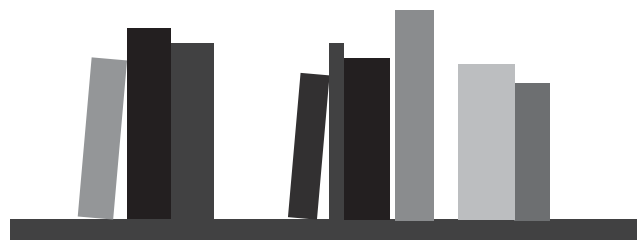
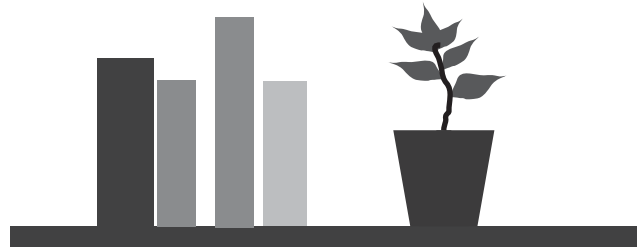
FILOSOFFEN TIL UNDSÆTNING

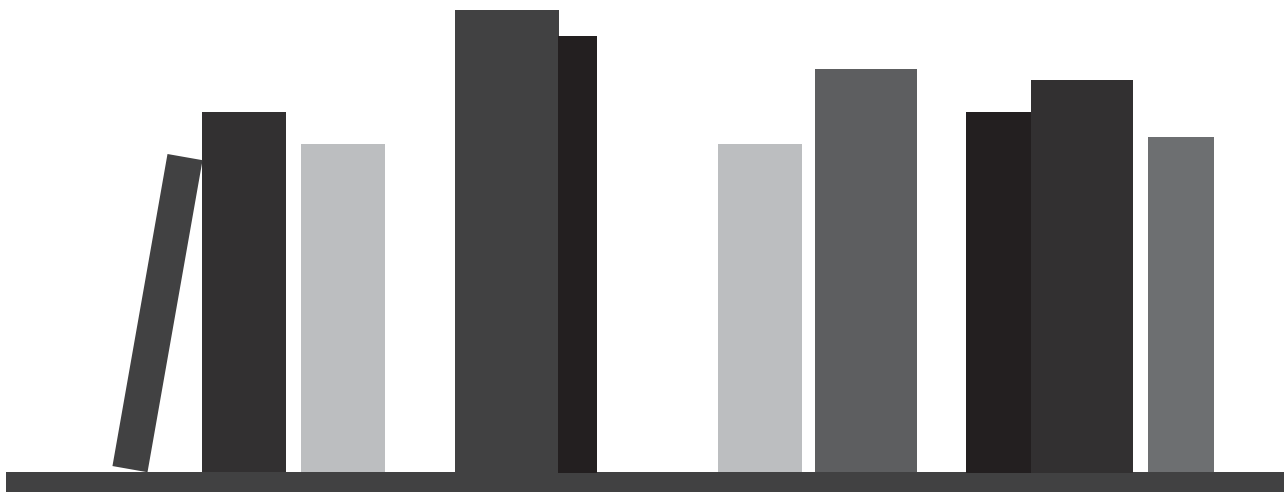
Af Alexander Gjerding, bach.psych., stud.mag.

BOGANMELDELSE. I en ny bog har Anders Fogh Jensen sat sig for at udrede den narrative teori for at redde den fra sig selv. Det skal den være glad for.

I sin nye bog *Narrative Samtaler – Forklaringer fra maskinrummet* har Anders Fogh Jensen – også kendt som *Filosoffen* – gjort det til sit dobbelte projekt at introducere og gentænke den narrative teori og praksis. At han interesserer sig for det narrative skyldes, at han de seneste 10 år har arbejdet som narrativ terapeut; at han lykkes med en gentænkning skyldes, at han er en særdeles dygtig filosof. For det, der adskiller bogen fra så mange andre på området, er først og fremmest, at den formår at adressere den sump af uudtalte antagelser, diffuse koncepter og inkonsistente begreber, som er så mange psykologiske teori- og terapiretningers svøbe.

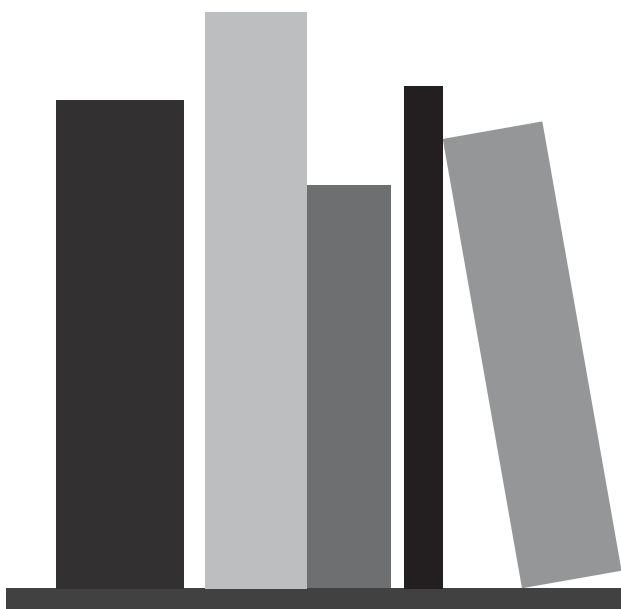
Bogen er et forsøg på at levere noget, som Fogh Jensen selv savnede, da han trådte ind på det narrative felt: En fundamental guidebog, der tager læseren bag kulisserne og viser, hvad det narrative i virkeligheden er, og hvorfor det er, som det er. En bog der adresserer det usagte og aldrig frembyder et *hvordan* uden at supplere med et *hvorfor*. En bog, der ikke kun leverer spørgeteknikker, men også besvarer nødvendige spørgsmål såsom hvad viden, sandhed og et menneske er for noget. Som Fogh Jensen forklarer, er den narrative teori ikke blevet bygget fra bunden, som en sammenhængende teori, men er en ophobning af "spørgsmål der virker", der ad hoc har fået klistret en række teorilegitimerende forklaringer på sig. Disse forklaringer er ofte i direkte modstrid med hinanden, hvorfor det narrative maskinrum i dag fremstår som en teoretisk rodebutik fyldt med løseligt definerede ord og mottoer. Et grundigt oprydningsarbejde er simpelthen nødvendigt, hvis den narrative teori skal reddes fra den skødesløse eklekticismes harakiri.





Det kan måske komme til at lyde meget negativt, men pointen er, at den narrative teori må reddes, fordi dens projekt er så vigtigt, og Fogh Jensen har dedikeret 350 velskrevne sider til at forløse dens potentialer. Ved at tale *om* det narrative uden at tale *via* det narrative, ved at være bevidst illoyal over for den narrative jargon, samtidig med at han er loyal over for den narrati-

ve intention, relancerer *Filosoffen* det narrative fra bunden på overbevisende manér. Bogen er et fremragende bud på en sammenhængende videnskabsteori for det narrative og tilbyder en skarp re-introduktion til den narrative teori og praksis. ■



Forfatter: Anders Fogh Jensen

Titel: Narrative Samtaler – Forklaringer fra maskinrummet

Forlag: Hans Reitzels Forlag

Udgivelsesår: 2020



Temasektion

Illustration af Ida-Marie Haeusler,
stud.psych.



Kærlighed

SAMSKABT MONTAGE

- over kærlighedens 5 sprog

Kære læser

Denne artikel er et samskabt produkt i mere end én forstand. Den er frugterne af et eksperiment udi, hvordan en kreativ proces kan se ud, hvis ethvert element i en artikel bygger videre på og indlemmer en forudgående arbejdsindsats, som man ikke selv har haft direkte del i. Artiklen er på den måde også en undersøgelse af, hvordan man kan skabe indhold ved at skrive med afsæt i den stil, stemning eller perspektiv, som udgår fra en andens formgivende arbejde.

I Indput fungerer de flotte illustrationer typisk som noget, der understøtter, fremhæver eller udsmykker teksten. Illustrationen udarbejdes ofte efter artiklen er færdig, og den ender derfor med at være "blot" supplementær til det indholdsmæssige. Denne artikel har forsøgt at vende denne logik på hovedet. I gruppen af bidragsydere har vi hver især startet med at illustrere – og så har en anden i gruppen skrevet en supplerende tekstbid med afsæt i de følelser, stemninger og tanker, som illustrationen satte i gang.

Men hvad er det, vi har forsøgt at illustrere? Ja, det er kærlighedens 5 sprog.

Den amerikanske parterapeut, Gary Chapman, blev i en bog fra 1992 verdenskendt for at formulere idéen om, at alle mennesker overvejende taler ét ud af i alt fem forskellige kærlighedssprog. Dette sprog er dét, vi primært taler og forstår i kærlighedens domæne – så hvis andre, for eksempel vores partner, skal indgyde os med en følelse af at være elsket, er det nødvendigt, at vedkommende taler netop dét sprog. Hvis den anden ikke taler til og henvender sig til os i det kærlighedssprog, der er vores, så forstår vi ofte ikke deres henvendelse som et udtryk for kærlighed. Og når vi ikke oplever at føle os elsket, så udtømmes vores "kærlighedsbeholder" – med affærer, knuste forhold og ødelagte familier som resultat. Det er derfor af afgørende betydning, at vi lærer at forstå og tale hinandens kærlighedssprog. Der er i hvert fald hovedessensen i Chapmans budskab.

Og det er et budskab, der har taget verden med storm. Idéen om, at kærlighed kan "tales" på fem overordnede måder, er blevet et populært folkepsykologisk diktum, der spredes, gentages og konsolideres i alt fra livsstilsmagasiner og kærlighedsquizzes til parforholdsprogrammer. Uanset hvad man måtte mene om "teorien", er det altså en betragtningsmåde, der informerer utrolig mange menneskers selv- og andenforståelse, når det kommer til spørgsmål om kærlighed i et parforhold. Alene af den grund er det interessant at reflektere lidt over, hvad denne idé om kærlighedens fem sprog udtrykker og implicerer. Hvis du da ikke er for fin til alligevel at blive lidt nysgerrig på, hvilket kærlighedssprog der mon er dit?

Her følger altså dét, man kunne kalde en "montage" – samskabt i en rekursiv proces med illustrationen som det indholdsdrivende element – der på sin egen måde forsøger at gøre hvert kærlighedssprog til genstand for elaborering. Vi håber, at det giver en form for mening.

Emma Elise Møller, Sofie Harboe, Ida-Marie Haeusler, Casper Schacht Lund,
Maja Koch Nielsen og Anna Tang Dalsgaard

DE FEM KÆRLIGHEDSPROG

Anerkendende ord

Hvis dette er dit primære kærlighedssprog, oplever du dig især elsket, når din signifikante anden roser dig, anerkender dig, sender dig opmuntrende ord eller taler til dig på en kærlig, varm og øm måde. Dette kærlighedssprog er fuld af "dialekter" (forskellige varianter), men den gennemgående røde tråd er, at du føler dig elsket, når den anden anerkender dig med ord.

Tid til hinanden

Hvis dette er dit primære kærlighedssprog, oplever du dig især elsket, når din signifikante anden giver dig sin udelte opmærksomhed, involverer sig aktivt i dét, der optager dig og inviterer dig ind i fælles aktiviteter. Generelt handler det om, at du føler dig elsket, når den anden tager af sin tid og giver den til dig.

At modtage gaver

Hvis dette er dit primære kærlighedssprog, oplever du dig især elsket, når din signifikante anden giver dig gaver – det kan være alt muligt fra ting der er købt, fundet i naturen eller lavet selv. Det kan også være i form af, at den anden giver sig selv og sit fysiske, emotionelle nærvær i situationer, hvor du virkelig har brug for det. Gaven – i al sin synlige og vedvarende konkrethed - er for dig det vigtigste tegn på den andens kærlighed.

Tjenester

Hvis dette er dit primære kærlighedssprog, oplever du dig især elsket, når din signifikante anden gør ting for dig i en positiv og frivillig ånd. Det kan være at hjælpe dig med forskellige praktiske og konkrete ting i din tilværelse – reparere din cykel, tage dit vasketøj eller gøre rent i dit hjem, uden at forvente noget til gengæld. Når din anden træder i service for dig, oplever du, at denne elsker dig.

Fysisk berøring

Hvis dette er dit primære kærlighedssprog, oplever du dig især elsket, når din signifikante anden berører dig. Det kan f.eks. være ved at blive taget i hånden, at blive aet på ryggen, få et klem eller et kys eller at blive inviteret til samleje. Dette kærlighedssprog rummer selvsagt også mange mange forskellige dialekter, idet forskellige mennesker responderer forskelligt på fysisk opmærksomhed forskellige steder på kroppen. Generelt gælder det dog for dette kærlighedssprog, at fysisk kontakt er det stærkeste signalement om, at du er elsket. ►

(Chapman, G. (1992). Kærlighedens fem sprog. Lohse. Frederica.)



Kære skat,

I nat drømte jeg, at vi boede på et hotel i en afsides landsby i Sardinien. Du sad i lobbyen og ventede på mig, opblødte rummet. Jeg satte mig på dit skød og lænede mig tilbage. Lod dine skægstubbe skrabe min nakke. Vi svømmede rundt i det azurblå hav, mens solen brændte. For hvert svømmetag nærmede vi os hinanden. Vores kys var heftige, vi havde travlt. Senere drak vi farvestrålende drinks, med rank ryg på hver sin barstol. Min hånd føltes ganske lille i din.

Jeg blev liggende i sengen længe efter, at jeg var vågnet. Omtåget, varm og hævet. Jeg har en blød lyst til at kalde dig skat. Sige det med

blomster. Jeg prøvede at holde om dynen, som om den var dig.

Udenfor blinker det stædige aftenlys i genboens vindue. I går sendte du en hilsen fra lejeren. En skildpadde havde kæmpet sig vej ind gennem de høje mure. Med skildpadden sendte du hjerter. Og dine ord satte sig i mit mellemgulv, som en flaksen. I lige måde skat. Jeg er stolt af dig, det håber jeg, at du ved. Nu lyder børnestemmerne nede fra gaden, ind gennem porten.

Jeg kommer til at tænke på den gang, vi besøgte dine forældre ved havet. At sidde der klemmt sammen i sofaen. Citronmånen lyste på bordet. Senere lå vi på hemsen, og du hviskede små søde ord, så det kildede i mit øre. Den hengemte duft af varme planker. Jeg mærkede en sitren, en stolthed over at være din. Du har en langsomhed over dig, leder ofte efter ordene. En latenstid, der får mig til at føle, at du har tænkt længe over det, som du har sagt. Jeg blev varm i kinderne, da du talte om min glatte numse. Du lod fingeren løbe langs min udstrakte krop, og noget varmt voksede i brystet, da du fortalte, at du var blevet vild med mig. At udtale en sætning, man længe har båret rundt på. Jeg kunne ikke lade være med at fnise.

For øvrigt, hybenbuskene blomstrer nede ved vandet. Den skarpe søde duft hænger over dem. Bærret er så glat mellem fingrene, at man får lyst til at plukke det og skubbe det ind i kinden som et bolsje.

Jeg håber at høre fra dig snart. ►



Tiden kan synes elastisk
Den udvider sig netop
som man ikke kan proppe mere ind i den
Den snævrer sig ind netop
som der ikke er noget at fylde den ud med
Hvor lang tid tager det at vise sin kærlighed?
En time i en efterårsskov eller en livstid sammen?
Et øjebliks udelt opmærksomhed
Så ved jeg at du prøver

En aften kom en rose med mig hjem
Jeg mærkede dens fine duft så sød,
og tænkte på min kind og så på hvem,
der havde givet den sin rosa glød

En vinter gik vi tur i København
Jeg havde ingen hue og var kold
Du smilte og du tog mig i din favn,
foræred' mig en hue som et skjold

Nu ser jeg nedad mod en ædelsten,
som lyste fra min hånd holdt mod din mund,
en diamant som tåren sand og ren,
der løb ned ad din kind i lykkens stund

De gaver som du gi'r er ren magi
- hvordan har du lagt minderne deri? ►





Når du henter mig på stationen, er du altid lidt hektisk. Hvis det ikke er timet og tilrettelagt, kommer du jo til at holde i vejen for bussen. Lygterne vågner og misser med øjnene på deres velkendte måde, mens jeg forsigtigt småløber hen over torvet og sneen. Bilen sætter i gang så snart, jeg har bakset mig ind på passagersædet. Jeg holder om min taske. Du siger hej eller det var godt, for nu kommer bussen. Jeg ved ikke, om du nogensinde har sagt, at du elsker mig. Jeg stormede ud engang, hvor du skulle have sagt det. Jeg kom tilbage igen, og du talte om vejret, eller var bare stille. Men motoren brummer. Den kender melodien og svarer trofast, når du drejer og holder og gasser op. Du har tændt for varmen, før jeg når at tale om vejret.



Jeg steger mine
følelsesløse tæer
på din varme ryg
til det damper
under dynen
Selvom jeg ved
hvor du hader
isninger i ryggen
af kolde fødder
Jeg ligger på din
bløde mave
og mærker et
pendul pumpe
mod mit øre
og hører dine
organer
boble og gurgle
Jeg borer min næse
dybt ind
mellem dine
skulderblade
så jeg kan trække
din lugt
helt ned i
underlivet
Jeg mærker
at sådan må
Grauballemanden
også ha' ligget
engang
og det sender
endorfiner
fra min
krybdyrhjerne
for fulde basuner
ud i mit system ■

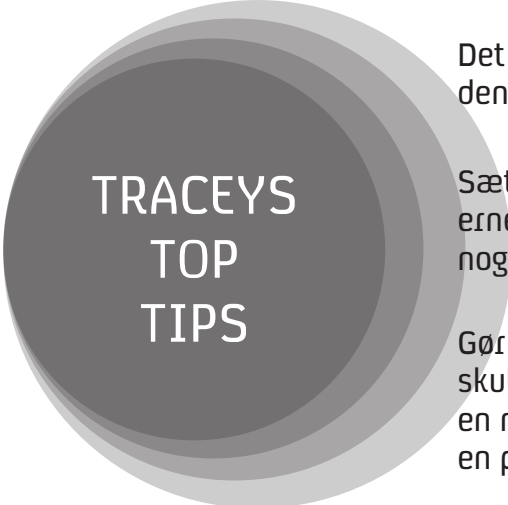
DE BEDSTE KÆRLIGHEDSTIPS FRA FØR #METOO

Af Zacharias Dyrborg, stud.psych.

Lad mig tage dig med på en tidsrejse til oo'erne og den guldmine af datingtricks, der gemmer sig her. Tracy Cox har med bogen SUPERDATE begået et regulært mesterværk. En bog fyldt med tips og tricks til datinglivet, der gør det hele til en leg. Det er både akavet, kvindeundertrykkende og virkelig tragikomisk. Så hvis du også vil lære, hvordan du med hjælp fra videnskaben kan blive "uimodstæelig", så læs med her!

Som mange andre forspildte jeg flere år af min ungdom på at få knust mit hjerte. Jeg spurgte konstant om, hvorfor kærligheden var så svær. Så uretfærdig. Det ændrede sig, da jeg, en regnvejrsdag med tømmermænd, besøgte en genbrugsbutik i Faxe Ladeplads. Blandt de smudsede bøger om servietfoldning og forskellige retter med svinefars lyste en enkelt bog op. "SUPERDATE" stod der på ryggen af den. Tracey Cox' uovertrufne magnum opus om dating. En sand perle fra Ekstra Bladets forlag (fra dengang de ikke var bange for at krænke). Her lærer du alt om, hvordan man skal gå, klæde sig eller *e-mail flirte med en du aldrig har set i virkeligheden*; som sagt, alt der er vigtigt at vide om dating.

Det viste sig hurtigt, at jeg ikke forstod kærlighed eller dating. Overhovedet. Som i Platons hulelignelse havde jeg blot siddet og set et skyggespil på en klippevæg, og Tracey Cox løftede mig op i solen. Og fra første side blev jeg blændet af hendes uendelige visdom. Det starter simpelt med tips som: *Hvis du er for genert til at se andre i øjnene så ret blikket mod deres næsetip*. Genialt. Smooth. Og derfra tager det først virkelig fart. Et moderne take på en victoriansk seksualmoral, hvor kvinden bør forholde sig passiv og tilbageholdene. Hun formår virkelig at placere kvinder under mændene, uden agens. *Når hun viser håndledet siger hun: "jeg vil ikke yde modstand"*. Igen et smart råd, der på ingen måde kan lede til ubehagelige situationer. Og dette er kun en af mange måder, man kan aflæse et nonverbalt samtykke. *At blotte den øverste del af låret siger: "kom her, din tyr" tydeligere end mange ord*.



TRACEYS TOP TIPS

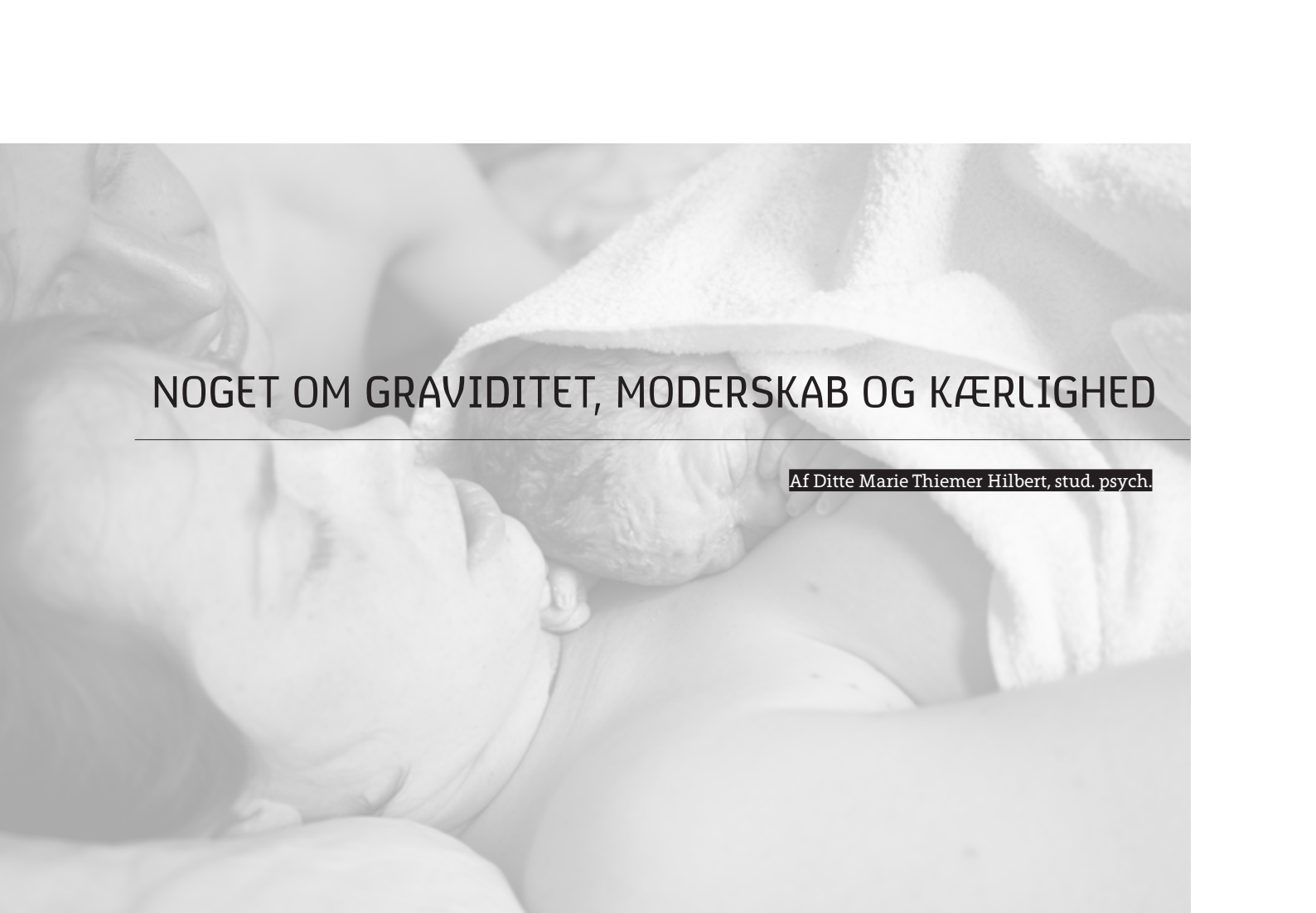
Det kan anbefales at røre tre gange i tre sekunder på den første date.

Sæt fingerspidserne mod hinanden med håndfladerne indad og lav et tårn. Det kan være det bedste du nogensinde har brugt dine fingre til.

Gør en god gangart fantastisk. Træk bagdelen ind, skub hofterne frem, vrik overdrevent (også hvis du er en mand) og gå med lange selvsikre skridt. Tænk på en panter!

Som en gavmild kærlighedsgudinde strør Tracy Cox om sig med viden og tips om sex og kærlighed. Og man kan nemt forestille sig f.eks. Frank Jensen sidde i 2004 og læse i SUPERDATE, inden han skal til julefrokost. Og pludselig, når praktikanten tager en bid af sin sildemad, rammer det ham; et af Traceys top tips: *At stikke noget i munden viser at du er med på den værste*. Og da hun spiser sin sild og ufrivilligt blotter sit håndled, ja så ser han straks en mulighed eller rettere: en invitation.

Og på den ene side er det sjovt at læse om, hvordan man skal kærtegne møblerne. Det kan være tillokkende at teste et hagenus, en god gangart og sovekammerøjne på din udkårne. Men det vigtigste at tage med sig er nok, at vi heldigvis er kommet videre. At vi, med #metoo i hånden, alle sammen kan takke pænt nej til Tracey Cox' søde sager. ■



NOGET OM GRAVIDITET, MODERSKAB OG KÆRLIGHED

Af Ditte Marie Thiemer Hilbert, stud. psych.

"Der er ikke det hjerte, der er helt som andre hjerter. Det, jeg forsøger, er ikke at tage lykken fra jer, tilgiv mig. Det, jeg forsøger, er at give lykken til mig selv. Jeg fandt ingen lykke i det værelse, hvor man havde bedt mig om at lede efter den. Der lå kun en bunke af aske midt i rummet. Og min mund blev tør af asken. Og hvert barn kom til verden som sig selv, ad sine egne kanaler. Og jeg blev, var, ren kanal, intet andet end en kanal af kød for barnet. Og alle mine vægge skreg af smerte, da han kom.

Og hvad var jeg så, dér, efter hans ankomst, andet end en brugt kanal? Et hylster, en ham, aflagt af en baby. Øjnene forlod mig, de vendte sig mod barnet. De tog ham op i deres arme. Jeg ligger stadig på briksen. Jeg kan ikke komme ud. Ingen har, på trods af at der siden er gået flere år, opdaget, at jeg den aften, da de tog barnet op, afgik ved døden, og det, der nu går rundt iblandt dem, ikke er et menneske, men et barns aflagte ankomstkanal."

— Olga Ravn, *Mit arbejde*

Noget er blevet vækket i mig dette efterår. Måske er det fordi, jeg er højgravid og venter mit andet barn, der vil melde sin ankomst i decembermørket. Måske er det et forsøg på at samle mine oplevelser, erfaringer og tanker om noget, som ofte undsiger sig en præcis gengivelse i det skrevne ord, men som Olga Ravn har åbnet for gennem sit litterære værk **Mit Arbejde**. Ravn skildrer både graviditet og moderskab i en koncis balance mellem det mondæne og det vanvittige, og skriver sig ind i den aktuelle debat om svangreomsorgens mangler i dagens Danmark.

Dette essay er således et forsøg på at forbinde mine egne tanker om moderskabet, og hvordan denne kærlighedsform på en måde binder sig sammen med kritikken af svangreomsorgen i Danmark. Mit udgangspunkt er moderkærligheden, ikke fordi jeg tænker, at mødre har patent på en særlig slags kærlighed, men fordi jeg kender denne form så indgående, da jeg har mærket den på egen krop.

Dette er et vidnesbyrd og bør hverken bære mere eller mindre vægt end et sådant. Men det er også et forsøg på en analyse af moderkærligheden, et sært kønnet begreb for noget der i virkeligheden handler om en særlig relation, og hvordan denne positionerer den gravide og fødende i et rigt system gennem en transformation fra et subjekt til et objekt i relation til det nye subjekt – barnet.

Mine oplevelser

Jeg fødte min første søn i april 2018, i vores lille treværelses lejlighed med hjælp fra en veninde, min kæreste og en jordemoder som var sendt ud fra Rigshospitalets fødselsafdeling. Fødslen var – tænkte jeg dengang – på alle måder en forløsning; efter 8 måneders kontinuerlig og overvældende kvalme og en lang sygemelding, var barnets ankomst og kvalmens forsvinden bundet sammen i en lykkerus, der varede de første 6 måneder af hans liv. Den vage ængstelighed og skrøbelighed, jeg havde følt under graviditeten, blev et diffust minde. Kroppen blev langsomt min igen; en krop der i mange måneder blot havde været en syg og smertende genstand, som jeg ikke kunne skille mig af med, blev pludselig igen til et redskab, der tjente mig, om end der gik mange måneder før den føltes velkendt og tryk.

Jeg blev gravid med mit andet barn i marts måned i år, kort efter samfundets totale nedlukning. Da jeg blev gravid med mit første barn, havde vi prøvet i mange måneder og på intet tidspunkt tvivlede jeg på, at det var det, jeg ønskede. Selv ikke da jeg tabte mig 7 kilo på grund af kvalmen. Selv ikke da jeg knap kunne rejse mig fra sengen.

Denne graviditet har været anderledes. Noget ved mig er anderledes. Den følelse af at være forbundet til det voksende

barn, som jeg tog for givet i min første graviditet, har aldrig meldt sig, og jeg har efterhånden affundet mig med at den nok først kommer til at eksistere, når barnet fødes og ikke længere er en del af min krop. Tanken om fødsel fylder mig med angst og væmmelse. Ikke på grund af smerterne, men på grund af tabet af kropslig autonomi, som for mig er lige så forbundet med fødslen som mindet om forløsningen.

Det har taget mig lang tid at identificere, hvorfra denne angst stammer. Længe forstod jeg det ikke, fordi mindet om den første fødsel stod så smukt og fint. Men efterhånden som jeg har genkaldt mig oplevelsen, erindrer jeg også en fødsel, der blev bistået af en jordemoder, jeg aldrig før havde mødt. Hun trådte ind i vores hjem og proklamerede, at jeg næppe var i aktiv fødsel, og at hun nok ville tage af sted igen (det var jeg – hun kom ingen vegne, men det krævede lidt overtalelse) og fortalte, at hun allerede havde deltaget i to fødsler på sin vagt. En jordemoder der ikke evnede at rumme mine grænser. Jeg oplevede igen og igen i løbet af de tre-fire timer, jeg var i fødsel med en jordemoder i huset, at blive beordret ned på ryggen for at skulle igennem endnu en vaginal undersøgelse,

Til fortællingen hører også lidt baggrundsinfo: Jeg har været udsat for overgreb, og derfor har jeg gennem begge graviditeter har været tilknyttet Center for Sårbare Gravide på Rigshospitalet – det som Olga Ravn i sit debatindlæg *Den tid er forbi hvor vores kroppe og psyker skal ofres for at bringe nye børn til verden* (Politiken d. 2. oktober 2020) beskriver som *Rolls Royce-modellen* – nemlig at man har en fast konsultationsjordemoder. Det vil sige, at det er den samme jordemoder, der modtager én til konsultationer gennem graviditeten, så man i det mindste har en smule menneskebunden forankring i det, der kan føles som et uoverskueligt, medicinsk system. Erkendelsen af at min første fødsel faktisk var traumatiserende, kom først efter mange timers pseudoterapeutisk arbejde hos en privat jordemoder, som vi har hyret, fordi vi måtte erkende, at fødslen pludselig stod som en uoverkommelig mur af angst.

Det giver ikke mening at placere ansvaret hos den jordemoder, som blev sendt ud. Jeg har ingen grund til at tro, at hun ville mig noget andet end det allerbedste, hun kunne tilbyde. Men forudsætningerne manglede. Det var et møde mellem to verdener, der er grundlæggende uforenelige; novicen på udebane, optaget af fødselens centimetermæssige fremgang og en fødende med et særligt stort behov for kropslig autonomi og muligheden for at sige fra. Og det psykiske arvæv, der dannede sig efter fødslen, begyndte først rigtig at gøre ondt, da endnu en fødsel var i sigte.

Kærlighed, underkastelse og systemet

Jeg deler min fortælling for at sætte billeder på den kærlighed, der ligger i moderskabet, i hvert fald i min levede og rent ►



subjektive oplevelse af det.

Moderskabets kærlighed er en hengivenhed, der ikke kan beskrives som andet end total. Man opdager pludselig, at barnet er ens hersker. Barnet er skiftevis velkendt og fremmed i udviklingscykluser, hvis form ikke kan forudsiges. For at kunne følge og facilitere denne udvikling bliver man nødt til at udslutte noget af sig selv. Det er denne kærlighedens form – selvudslettelsen – der er så grundlæggende forskellig fra al anden kærlighed, jeg har oplevet. For det er ikke en sygelig, men derimod en produktiv selvudslettelse. Som forskellen på magt, som vi anvender det i daglig terminologi, og Foucaults Magt-begreb; Selvudslettelsen er noget allestedsnærværende, der ikke rummer en iboende moralsk kvalitet. Det er på mange måder en forudsætning for, at man kan eksistere i relation til sit barn. Og det er både fremmed, uhyggeligt og kan være helt umuligt, og skaber selv i de mest harmoniske tilfælde en spænding, et forhold, hvor de fleste af os nok forsøger at give denne underkastelse og selvudslettelse en eller anden form og indhold og en slags moralsk værdi.

I dette findes en pointe om en kærlighed, der kun er svagt forbundet til de typer af kærlighed, som vi ellers kender; at forelskelsen i barnet ikke er den eneste kærlighed. For mig har den helt store kærlighed været at fare vild i symbiosen med et lille væsen, der på ingen måde evner at give plads til det, der er rammerne for et voksenliv, og der hvor en stor del af min egen identitet har været forankret i årevis. Det er tabet af et selv, som jeg har konstrueret, siden jeg var barn.

Jeg ser dette som en fundamental forudsætning ved at få barn. Uanset hvor gerne vi vil, kan vi ikke fastholde det selv, der eksisterede inden barnets ankomst. Og det er igen hverken negativt eller positivt, det er blot sådan, det er.



Af gode grunde ved jeg endnu ikke, hvordan den kommende fødsel eller det udvidede moderskab kommer til at forløbe, men erkendelsen af at ikke blot moderskabet, men også selve fødslen, kan stå som en total underkastelse eller måske nærmere et traume, der er så forankret i en krop, som allerede føles fremmed og ukendt, er alligevel vigtig at få med, synes jeg.

For en fødsel, hvor man er underlagt et rigtigt medicinsk system, bliver også på en måde gjort til en pris, som vi må være villige til at betale, inden vi træder ind i moderskabet. Og når man mødes af et underprioriteret sundhedsvæsen, som ikke engang magter at sikre rettigheder som kropslig autonomi i en helt almindelig og ufarlig fødselssituation, fordrer dette møde endnu en (ufrivillig) selvudslettelse.

Dette underprioriterede system, denne forventning om at

man som fødende bare kan underkaste sig - det er en entydigt negativ kraft. For her er det eneste væsen med behov vores økonomiske system, og dette system er ikke et barn, er ikke mit barn, men er bare en degenereret og destruktiv maskine.

Det er en modstand, som modarbejder alle de ting, som vores moderne samfund faktisk mener at vide om, hvordan man forbedrer vilkårene for den fødende og fødslen. Her kan det anbefales at læse WHO's anbefalinger *Intrapartum care for a positive birth experience*, hvori der helt konkret anbefales kontinuerlig kontakt til en eller få faste jordemødre gennem graviditeten og fødslen. Der lægges også vægt på, at kvinden løbende informeres om sine muligheder og får respekteret sine ønsker.

Dette var ikke min oplevelse på noget tidspunkt i løbet af mit møde med svangreomsorgens *Rolls Royce-model* i Region Hovedstaden i 2018.

En graviditet og fødsel er både et mentalt og et kropsligt fænomen og bæres af en række hormonelle processer, der er helt essentielle for at projektet lykkes. For at vores krop overhovedet kan føde, skal vi udskille store mængder af oxytocin; populært kendt som kærlighedshormonet. Et hormon, der har den smukke, iboende divakvalitet, at det kun udskilles, når vi føler os trygge og kan give os hen til det, der foregår. Men hvordan skal man kunne det, når man mødes af et sundhedssystem, der ikke giver plads til, at der tages hensyn til fødende som konkrete og særegne personer? Når vi ikke kan sikre at gravide mødes af jordemødre, der har ressourcerne og er klædt på til den opgave, som de står overfor?

I det nuværende system sker, om end utilsigtet, en forskydning, når den gravide gøres til et objekt ud fra en medicinsk forståelse af hele denne transformativ proces, frem for et subjekt, der gennemgår en grundlæggende eksistentiel transformation mod at blive én, der kan elske sit barn gennem tabet af sig selv. Vi er netop ikke blot *ankomstkanaler*, som Ravn formulerer det.

Kan vi tillade, at villigheden til at indgå i en selvudslettelse, som en naturlig del af transformationen ind i et kærlighedsbåret moderskab, udnyttes af et system der er så udsultet på ressourcer, at det uforvarende bidrager til en negativ selvudslettelse, fordi der faktisk ikke er plads til, at man er et menneske med behov for at blive set og respekteret, når man sætter grænser?

Bidrager vores sundhedssystem til den galskab, som Ravn så smukt og horribelt skildrer, ved at antage, at al underkastelse og selvudslettelse er så normalt for den nye mor, at hun intet mister ved at systemet også tvinger hende ind i noget, der måske faktisk er... helt forkert og særdeles ukærligt? ■



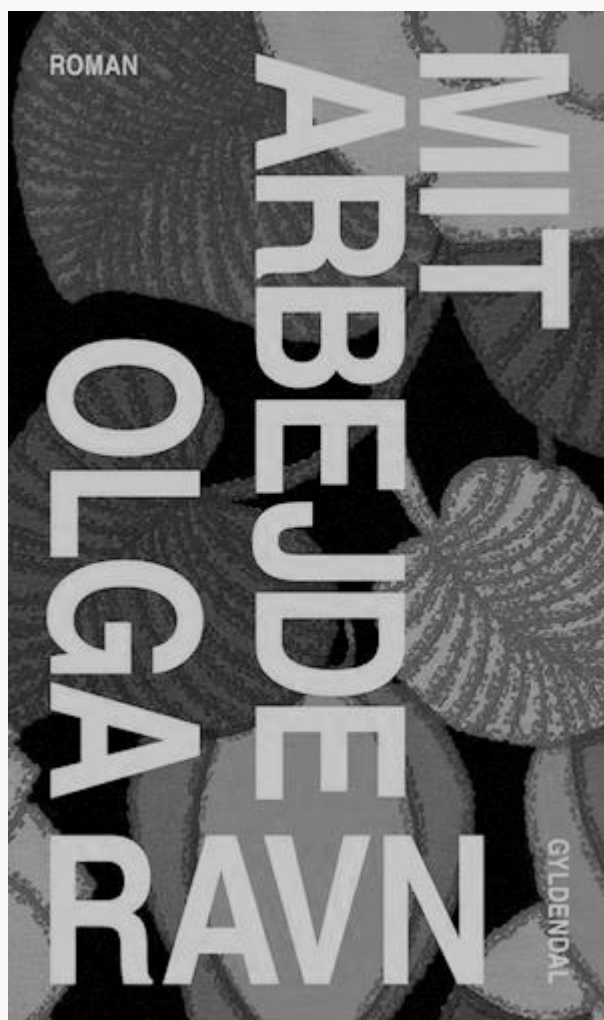
"Barnet er snart tre år, umulig, han skriger fra morgen til aften og har gjort det i to måneder. Han sover stadig ikke igennem, og vi viser ham for meget fjernsyn. Men han er udadvendt, spiser udmærket, han klatrer og triller og springer og løber. Jeg elsker hans lille stemme og hans åbenlyse humor. Jeg elsker hans duft og savlet over hans mund og de små spidse mælketænder.

Alligevel er der dage, særligt om søndagen, hvor jeg får lyst til at lukke døren ind til ham og holde mig for ørene.

Og dage, hvor jeg får lyst til at hævne mig på ham, hvor jeg vil ruske og slå ham for at få ham til at tie stille. Vi taler mere og mere om at få et barn til."

— Olga Ravn, **Mit arbejde**





Olga Ravns roman *Mit arbejde* er en roman om graviditet, moderskab, familie, kærlighed, vrede og vanvid i et hybridformat, der samler forskellige litterære genrer. Hvert afsnit er fragmenter af en fortælling, der ikke giver mening at beskrive som en sammenhæng, da det der skildres aldrig kan opleves sammenhængende, men kun kan eksistere udenfor tid og rum. Langsomt toner et billede af et - nogen gange ulideligt - moderskab sig frem på siderne.

Romanen har, sammen med debatindlægget *Den tid er forbi hvor vores kroppe og psyker skal ofres for at bringe nye børn til verden* (Politiken d. 2. oktober 2020), været med til at sætte fokus på de ringe forhold der er på føde- og barselsafdelinger i Danmarks offentlige sygehusvæsen.

Romanen er udgivet hos Gyldendal i 2020.

VIL DU
FØLGE MED
I DEBATEN?

Mødrehjælpen sætter fokus på svangreomsorgen i Danmark, ved at pege på centrale fund i deres samarbejde med Egmont Fonden "1000 dage". De peger på at gravide og fødende får vidt forskellige tilbud alt efter geografi, og at ekstra hjælp kun er en mulighed for dem, der har råd til at købe denne privat (<https://moedrehjaelpen.dk/forside/nyheder/mangelfuld-foedselsforberedelse-skaber-ulighed-i-sundhed/>) og har startet en underskriftsindsamling baseret på et manifest med 6 krav til en bedre svangreomsorg.

KÆRLIGHED I CORONAENS TID: INDPUTS KÆRLIGHEDSBREVKASSEPANEL



Måske du bemærkede den røde kærlighedskasse, der stod i Dræberkaninen nogle uger i november? Måske du endda sneg en lille seddel med dit dilemma ned gennem sprækken? Måske du bare har det ligesom dine medstuderende, der savner det gode gamle dansegulv, alternativer til Tinder eller det at have et lille kys i vente i vintermørket?

Indputs kærlighedspanel bringer svar på jeres breve fra de to ringhjørner i kærlighedens kamp: dem der er still believing og dem der har mistet troen på, at kærligheden kan blomstre side om side med smittetal og håndsprit.



**Spørgsmål:**

Kære Brevkasse

Vores kæreste Erik har været skadet i en længere periode. En uheldig golfepisode. Hvordan udtrykker vi vores kærlighed til vores ven, når han ikke kan møde op på uni?

Mvh.

Seier, Sidsel, Gustav og Sofie

Believeren:

Sikke en sød hilsen - håber Erik har fået det lidt bedre! Allerede ved denne hilsen, viser I jeres store kærlighed til jeres studiekammerat. Send ham en afsprittet gave, og så er jeg sikker på, at han ved, hvor meget I savner ham!

Kynikeren:

Jeg tror det rigtige spørgsmål er, hvordan man kommer til skade til golf?????

**Spørgsmål:**

Der er den her vildt søde person, som jeg har holdt øje med i forelæsningssalen igennem længere tid. Jeg vil så gerne snakke med den her person, og under normale omstændigheder ville jeg benytte alkoholens mod i en Kommune-setting. Men hvad gør jeg nu?

**Believeren:**

For det første, hvor er det skønt, at du går og har et godt øje til en person! Her er et tip: Hvis du ikke vidste det, så kan man sende privatbeskeder i zoom, og det er da oplagt at benytte sig af det! Evt. med en hjerte-emoji, så intentionen er helt klar <3 <3 Hvis du ikke er meget til det virtuelle, synes jeg, at du simpelthen bare skal gå hen til denne her person og spørge, om de vil tage en kop kaffe i kaninen. Man har kun ét skaldet liv - du har INTET at miste!

Kynikeren:

Ærligt, koncentrer dig om forelæsningen i stedet for at sidde og lure. ►





Spørgsmål:

Tinder funker ik' for mig... hvordan finder jeg kys i disse corona-tider!?

Kh.

Believeren:

Wow ja, kender. Kys er jo ekstra tiltrængt i disse tider... Hvis Tinder ikke fungerer for dig, er der heldigvis et stort udbud af andre datingportaler, f.eks. Bumble eller de gode gamle scor.dk og match.com? Hvem ved? Men hvis det stadig ikk' funker, ville jeg anbefale dig at ty til helt andre midler! Kærligheden findes jo heldigvis overalt. Har du overvejet at starte til en sport? Eller måske noget aktivisme? Opsøg mennesker, der interesserer sig for det samme som dig - og vær ikke bange for at tage det første skridt! Du er helt sikkert ikke den eneste, der savner lidt love i COVID-19s tid.

Kynikeren:

Vi er i en pandemi, og det handler ikke om dig og din hudsult lige nu. Så tag en slapper og hold afstand. Ellers så prøv omegle <3



Spørgsmål:

Hej Brevkasse<3

Jeg savner min elskede... :(

Det har været ekstra svært under corona, fordi vi ikke har haft mulighed for at være sammen. Jeg glæder mig så meget til, at vi kan blive genforenet, men uvisheden om hvornår æder mig op indefra. Jeg savner nærvær med rytme og sved og det passionerede rum vi skaber sammen.

FUCK COVID-19. Jeg kommer snart til dig elskede FLOOR<3 - Når Mettemor giver mig lov.



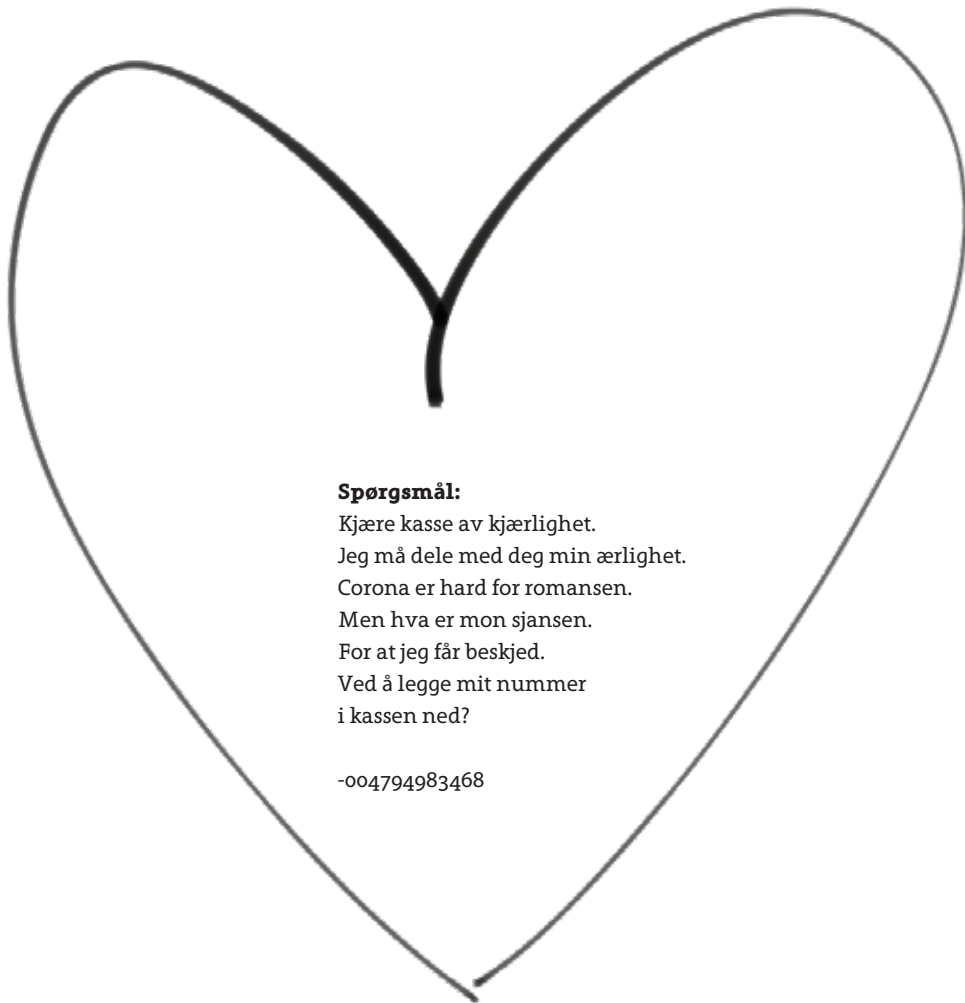
Believeren:

Forstår! Dansegulvet er savnet utroligt meget... men hvem siger det ikke kan opstå hvor som helst og med afstand? Det passionerede rum du snakker om, kan stadig opstå med dig selv eller med hele 9 venner! Hent din Soundboks, sæt jeres yndlingsmusik på og overgiv jer til musikken! Skru op. Hold ud. Kys.

Kynikeren:

Lav da bare dit eget floor derhjemme. Hvem siger at man ikke kan holde fest alene? Skabe sit eget passionerede rum? Du kan bare forestille dig, at du er i nærheden af andre mennesker og desuden tage godt med tøj på (no need to dress up to stay in), så skal den savnede sved nok melde sig efter et par hits. Væn dig til tanken. Hvem siger vaccinen redder festen? Hvem ved hvordan, hvornår og hvor det hele ender? ■





Spørsmål:

Kjære kasse av kjærighet.
Jeg må dele med deg min ærlighet.
Corona er hard for romansen.
Men hva er mon sjansen.
For at jeg får beskjed.
Ved å legge mit nummer
i kassen ned?

-004794983468

INDPUT PRÆSENTERER AMOR-BOGMÆRKET <3

Af Elvira Hallengren, stud.psych.

Illustration af Ida-Marie Hæusler, stud.psych.

"Den overbevisning, at enhver udelukkende forfølger sin egen interesse, er ... vidt udbredt i verden i dag. Kærligheden er et modbevis."

Alain Badiou

Selveste kærlighedsguden Amor pryder bogmærket i denne udgave af Indput, da temaet som bekendt er love <3

Amor er en personifikation af kærligheden og den erotiske tiltrækning, og er i billedkunsten ofte skildret som en nøgen ung mand med vinger, der udøver sin magt ved at skyde menneskene med forelskelsens pile. Som guden for kærlighed er Amor en ubønhørlig gud, der bringer besindige mennesker ud af fatning og med sine pile afgør, hvem der forelsker sig i hvem, hvor ubelejligt det end er. Med netop Amors pile er forelskelsen og kærligheden tæt forbundet med vold og smerte, og den nøgne, flyvende gud bringer således glæde til menneskene, men også sorg, lidelse og ulykke.

Også den franske filosof Alain Badiou mener, at det er afgørende for kærligheden, at Amors pile er forbundet med smerte. I bogen 'Lovprisning af Kærligheden' argumenterer han for, at idéen om en kærlighed uden risiko, uden farer og uden smerte udgør en trussel mod selve kærlighedens væsen. Badiou mener, at det netop er forbindelsen mellem kærlighed og smerte, kærlighed og risiko og mellem kærlighed og selvopofrelse, der gør, at kærligheden kan give livet intensitet og betydning. Han beskriver, hvordan det moderne regime af forudsigelse og fravær af risiko og tilfældighed efterlader kærligheden "fratrasket enhver eksistentiel poesi". Idéen om den nemme kærlighed hjælpes på vej og sælges af datingfirmaer og -apps, der tilbyder, at man kan bladere frit i potentielle relationer og vælge dem til eller fra ud fra få, enkle kriterier. På den måde kan man undgå at tage chancer, der kan føre til at man spilder sin tid, bliver udfordret eller såret. For at udfordre sikkerheden og komforten

mener Badiou, at vi i dag er nødt til at genopfinde risikoen og kærlighedens drama.

Kærligheden som tæt forbundet med irrationalitet, smerte og drama ses også i den mere end 1800 år gamle myte om Amor og Psyche. Her forbryder elskovens almægtige gud sig mod sin mor, Venus, ved at forelske sig i den jordiske prinsesse Psyche. Ordet 'Psyche' betyder sjæl på græsk og skulle, som bekendt, danne grundlag for navngivelsen af videnskaben om det mentale liv – nemlig vores fag, psykologien. Måske du, kære læser, kender motivet fra skulpturer på Glyptoteket og Thorvaldsens Museum? Myten forekommer i Apulejus' roman 'Det Gyldne Æsel', der er skrevet i det 2. århundrede e.v.t.:

Gudinden Venus er misundelig på prinsesse Psyches skønhed og sender sin søn, Amor, ud for at sørge for, at hun gifter sig med en grim og æreløs mand. Psyches far har af et orakel fået at vide, at hans datter vil blive gift med et bevinget uhyre, samt at hun skal møde sin udkårne på toppen af et bjerg. Uvidende om denne forudsigelse føres Psyche til en bjergtop, hvorfra vinden Zephyr bærer hende til den dal, hvor Amors slot ligger. Her forelsker Amor sig i Psyche, og han trodser derved sin mors befaling. På slottet kommer Amor hver nat til Psyches leje. Han advarer hende mod at se hans ansigt, da han fortæller, at deres lykke vil være forbi, hvis hun erfarer, hvem han i virkeligheden er. En nat trodser Psyche dog Amors advarsler og sniger sig til at tænde en olielampe, så hun kan betragte hans ansigt. Betaget af Amors skønhed i skæret fra lampen stikker Psyche sig på en af hans pile og kommer da til at spilde brandvarm olie fra lampen ned over ham. Amor vågner af smerten og forlader hende i vrede.

Amor søger nu tilflugt i Venus' hus og bliver her spærret inde af sin mor, der er vred over hans ulydighed. Den fortvivlede Psyche leder forgæves efter sin elskede, indtil også hun når til



huset og bliver spærret inde af Venus. Venus pålægger nu Psyche at gennemføre fire umulige opgaver, hvoraf den sidste er at gå til dødsriget Hades og hente en krukke med skønhedssalve til Venus. Psyche får at vide, at hun ikke må åbne krukken, men hendes menneskelige nysgerrighed fører selvfølgelig til, at hun alligevel letter på låget og bliver slået omkuld af dens indhold, der viser sig at være et dødeligt sovemiddel. Amor opdager nu ulykken og flyver ud for at redde Psyche. Han finder hende og vækker hende af den dødelige søvn, og de forenes lykkeligt.

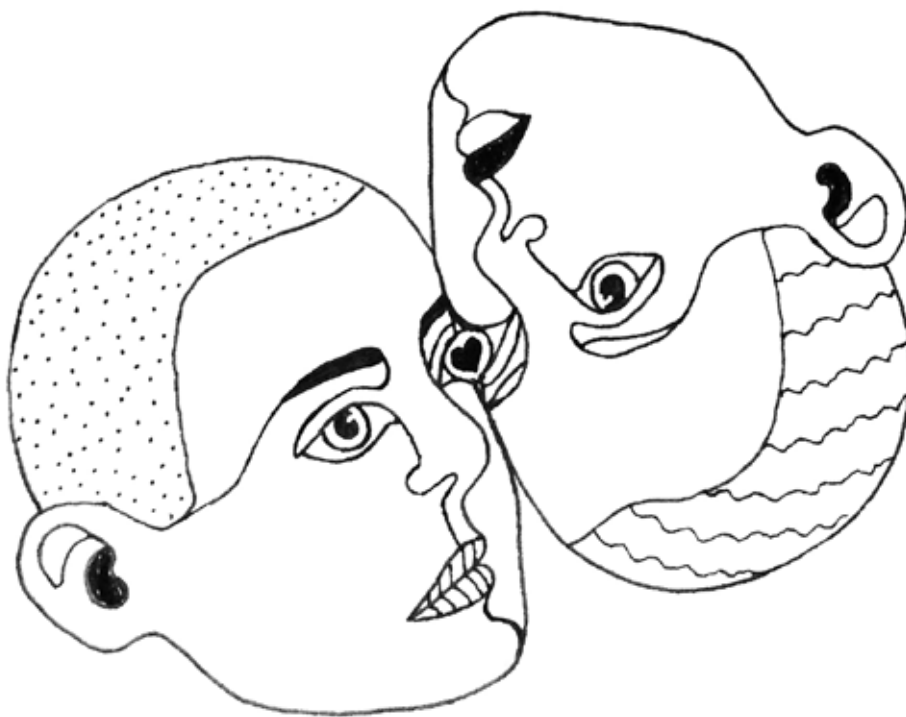
Den sidste prøvelse for de elskende er at besøge den øverste gud Jupiter for, at Psyche kan drikke gudernes udødelighedsdrik og blive guddommelig, så Amor og Psyche kan leve lykkeligt på Olympen 4ever.

Myten er blevet læst som et billede på den menneskelige stræben efter den guddommelige kærlighed og levede på den måde videre i kristendommen. Men ligesom at Badiou kritiserer den naive tro på den nemme kærlighed, kan myten også anskues som en påmindelse om, at kærlighed grundlæggende afkræver de elskende en overskridelse af selv og en erfaring af den sandhed, det er at være to og ikke en.

Når man har sin gang på psykologistudiet, kunne man måske også tænke, at myten om Amor og Psyche minder os om, hvordan de sædvanlige veje i vores psyke udfordres i mødet med Amors pile, og at man aldrig ved, hvor kærligheden fører en hen – ned til dødsriget Hades eller op til Olympen i skyerne. ■

TRE FRA HJERTET

Illustrationer af Ida-Marie Haeusler, stud.psych.



Vi ligger tæt, din pande mod min. Min hånd hviler mellem dine skulderblade. Din hud er så enormt blød og du dufter dejligt, selvom det er længe siden vi sidst tog et brusebad. Jeg undrer mig over hvordan det mon er muligt. Selv kan jeg smage min ånde og mit hår er så fedtet at det kan stå selv. Men du ligger der og er perfekt. En gang i mellem kan du finde på at slappe helt af i dit ansigt og kigge direkte ind i mine øjne. I et kort øjeblik er det som om jeg ved hvad det vil sige sådan reelt at kende et menneske, som om alt unødvendigt støj dæmpes. Men så er øjeblikket forbi og jeg ville ønske jeg turde holde dit blik lidt længere. Om ikke andet så bare i et forsøg på at forstå det jeg pludselig kan mærke.

Ida Nilsson, stud.psych.

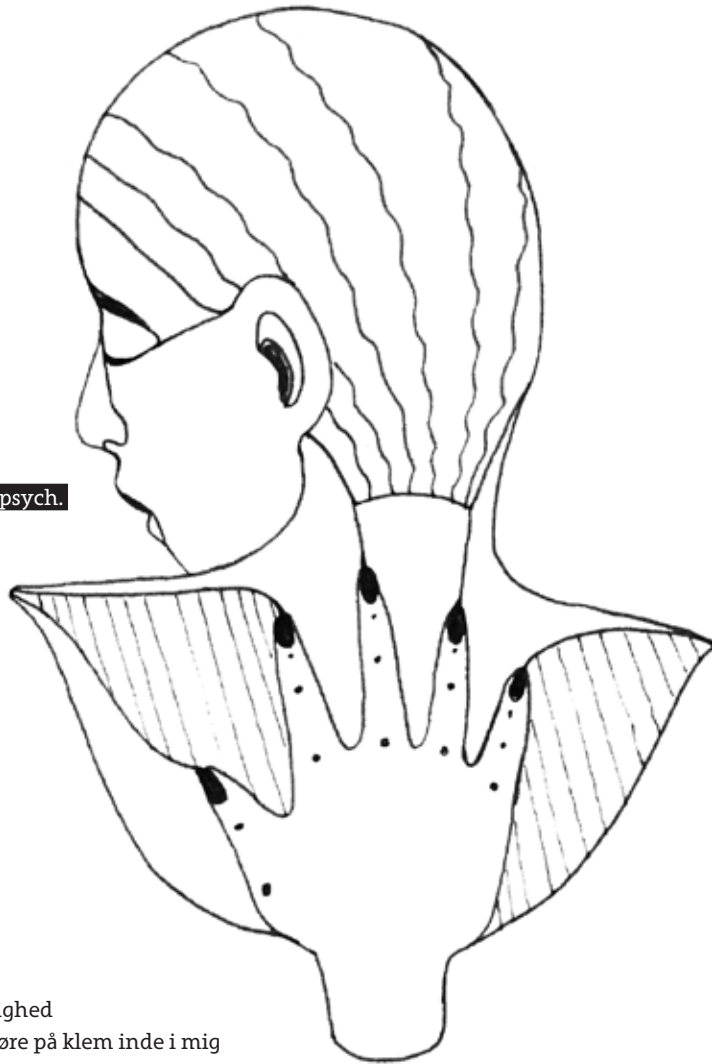
Sig, mig kan du elske.
sig mig, kan du elske?

Regitze Langager, stud.psych.

Du elsker mig
eller gør du?
Jeg tror du søger
mere end du elsker
føler dig alene
mere end du elsker
er misforstået
mere end du elsker

Jeg vil gerne elskes
men det er ikke en mulighed
der er intet andet end døre på klem inde i mig
ting jeg aldrig fik afsluttet
tro mig når jeg siger at mine læber mest af alt smager af usagte ord,
ikke af kærlighed.
Men du elsker mig?
mere end du elsker dig selv. ■

Ida Nilsson, stud.psych.



Alle blomster vender sig mod solen

Af Hans-Jørgen Hersoug, stud.psych. & Astrid Johanne Jeppesen, stud.mag.

Foto af Hans-Jørgen Hersoug, stud.psych.





Følgende er en samtale mellem min ekskæreste Astrid og jeg.
Den handler om overgangen fra at elske hinanden som kærester
til bare at elske hinanden. Astrid og jeg var kærester i 7 år.
Det er nu lidt over 2 år siden, vi gik fra hinanden. ▶

H: Vi gik fra at elske hinanden, og jeg gik fra at elske dig til at føle, ikke at jeg elsker dig mindre, men at jeg elsker dig anderledes. Det skift er kommet af nogle ord, vi har vekslet med hinanden og noget tid, der er gået.

A: Ja, men det er bestemt ikke en guide i, hvordan man går fra hinanden.

H: Nej, og det kan det heller ikke blive, for jeg synes, det var forfærdeligt. Jeg kunne slet ikke finde ud af det, og jeg aner ikke, hvordan det landede nogenlunde på benene. Det er noget af det værste, der er sket i hele mit liv. Jeg troede mange gange, at jeg ikke ville klare den, altså. Men det gjorde vi, eller det gjorde jeg. Og her sidder vi så.

A: Jeg synes, det er meget rigtigt, at der er den samme mængde kærlighed. Men at den ligesom har skiftet format eller skiftet form. Det er bare på en anden måde. Det er hverken værre eller bedre. Eller rent faktisk er det på nogle måder værre og på nogle måder bedre måske.

H: Hvordan det?

A: Værre i forhold til kærligheden og den mængde kærlighed jeg har brug for. Jeg skulle vænne mig til, at den kærlighed, jeg var vant til at få fra dig, var en anden end den, jeg nu kunne få. Bedre i forhold til at jeg, efter vi gik fra hinanden, har lært mange flere sider af dig og af mig selv, som jeg kan elske. Dengang vi var sammen, troede jeg, at jeg vidste, hvad der var dig, og hvad der var mig. Men efter vi gik fra hinanden, var der pludseligt mange nye sider og facetter, som jeg skulle lære at kende på nye måder end tidligere.

H: Jeg er meget enig og har ikke tænkt over det på den måde. Noget jeg har tænkt over til gengæld er, at du siger, at vi har lært hinanden bedre at kende, efter vi er gået fra hinanden. Tror du, det er fordi, vi ikke var oprigtige overfor hinanden, mens vi var sammen? Altså skjulte os til sidst?

A: Nej, det føler jeg ikke. Jeg tror mere, at vi, i hvert fald at jeg, kom til at lægge en dæmper på mig selv og på dig. Kom til at fastholde os i dem vi var hver for sig, og dem vi var sammen.

H: Vi groede fast i hinanden. Det synes jeg ikke var dårligt, og jeg fortryder ikke, at jeg brugte hele min tidlige ungdom, der for mange jo er utroligt kaotisk og usikker. At jeg brugte de år fuldstændigt solidt groet sammen med dig. Det tror jeg har reddet mig, og jeg tror også dig, for en masse smerte. Men den fastgroethed blev også virkelig svær at være i.

A: Ja den nåede en begrænsning. Eller en mættethed. Kan du huske, hvornår du opdagede, at kærligheden havde ændret sig?

H: Jeg vidste det ikke, mens vi var kærester. Jeg vidste bare, at jeg var ked af det, og at noget ikke fungerede. I lang tid, før vi gik fra hinanden, brugte jeg utroligt meget energi på at finde ud af, hvad det var, der var galt med mig. Hvad det var, der gjorde mig ked af det. Jeg nægtede i virkelig lang tid at indse, at det var fordi, vi var i et forhold, der ikke gjorde nogen af os særligt godt. Jeg ledte alle andre steder, før det gik op for mig. Jeg gik med forestillingen om, og er stadig af den klare overbevisning, at du har reddet mit liv. Jeg turde ikke indse, at forholdet ikke fungerede, tror jeg.

A: Vi gik jo meget hurtigt fra hinanden, og det er noget, jeg har tænkt meget over. Det var et vildt pludseligt brud jo. Det tror jeg handlede om, at jeg i et meget kort øjeblik turde indse det.

H: Jeg kan huske, at jeg, på vej hjem til min mor den aften, tænkte at på trods af, at vi havde gjort det utænkelige, havde vi gjort det rigtige. Jeg tænkte i dagene efter, "vi ender med at fortryde, fordi selvfølgelig ender vi med at fortryde, men lige nu er det rigtigt". Det er så blevet ved med at være rigtigt lige siden, og jeg har aldrig fortrudt. Jeg har været vanvittigt meget i tvivl, men sådan helt grundlæggende var det den rigtige beslutning.

A: Jeg er helt enig. Det var en omsorg for hinanden, der gjorde, at det skulle stoppe jo. Jeg kan huske, at jeg tænkte, at det hele gik meget stærkt. Men jeg ville godt have, at det gik stærkt. Det var det helt rigtige, men det var fandeme forfærdeligt at rive det plaster af.

H: Jeg har dog ofte tænkt, hvad fanden vi bilder os ind sådan at smide det væk.

A: Ja, og især når man skal begynde på alt det der igen med andre. Det tager jo en fucking krig at bygge noget som helst op med et andet menneske! Og så kan jeg nogle gange være sådan "Nåå men så var det jo heller ikke værre med Hans"

H: Ja, det er fristende at lade sig nøjes, men det er jo helt hul i hovedet at gøre. Jeg synes, det at nøjes er ikke at tage livet seriøst, og vi skylder hinanden at tage hver vores liv seriøst, når vi sådan har været med til at bygge hinanden op på den måde, som vi har.

A: Ja, vi skal sgu da ikke nøjes! Og alt andet lige så ved jeg, at vi elsker hinanden bedre nu, end vi gjorde den gang. I hvert fald end vi gjorde de sidste år.

H: Det lyder jo skide sukkersødt, men det er 2,5 år siden, vi gik fra hinanden. Og det første års tid gjorde det ondt i hele min krop, hver gang jeg så dig. Jeg kunne ikke holde det ud, simpelt hen. Men det var en sorgproces for mig. Efter bruddet blev du billedet på alt det dårlige, alt den smerte der var i min krop. Og de 7 års forhold der gik, før det var glemt. Langsomt er smerten forsvundet, og når jeg tænker på dig nu, tænker jeg med meget stor varme om alle de ting, vi lærte hinanden og alle de gange, vi greb hinanden.

A: Ja! Præcis. Der har været en forskydning. Vi ses jo hver især med andre nu. Hvordan har du det med det? For jeg har været bange for, at du var ked af det. Jeg vil gerne møde dem, du ses med. For hvis du nu er blevet glad igen, så vil jeg gerne opleve det. Som en del af det at lære dig at kende igen.

H: Jeg tænkte i lang tid, at jeg virkelig ville dig alt det bedste i verden. Jeg kan bare huske, at jeg tænkte, at det da ville være skønt, hvis alt det bedste i verden for dig indebar, at du ikke involverede dig romantisk med andre. Det er en helt sindssyg tanke og bunder i et kæmpe mindreværd fra min side og en forsmået mandeposition, der gerne vil eje ting. Jeg ved, det er åndsvagt, men følelsen var der fandeme.

A: Det er virkelig dejligt at have en person ude i verden, som kender mig, som du gør. Og som bekymrer sig om, at jeg har det godt. Som passer på mig, ligesom mine andre venner gør, men

de har ikke været ligeså tæt på. Der er noget over den forståelse og genkendelighed, at jeg ved, at du kan kende det i mig.

H: Nu vil jeg bare gerne se, at du har det godt. Jeg er ligeglad med, hvem det er med. Jeg er ligeglad med, om jeg kan lide vedkommende. Han er for mig underordnet, tror jeg. Mine øjne er stift rettet mod dig i den relation. Det er til gengæld jo slet ikke mit bord mere, og jeg har ikke noget at skulle have sagt – over hovedet.

A: Helt enig. Jeg tror, en af grundene til, at vi er lykkedes med at blive venner igen, er, at vi ikke kan lade være. Jeg har ikke lyst til at lade være med at være venner med dig. Jeg har brug for at vide, at du findes i verden, selvom vi ikke ses så tit.

H: Jeg har ikke lyst til at være kærester med dig, men min eksistens kræver, at du findes derude, tror jeg. Det giver mig vildt meget ro, at du går rundt i verden.

A: Jeg kunne godt tænke mig at finde ud af, at hvis man gjorde min krop op i dens dele. Min sjæl, mit sind, min krop og den sammenblandede masse. Hvis man gjorde den op i centicubes. Hvor mange af dem ville være magen til dine. Hvor mange der ville være vores.

H: Jeg føler virkelig, at jeg er blevet et nogenlunde omgængeligt menneske på grund af dig. Jeg skylder dig alt. Den dannelsen, vi gennemgik sammen, er bare det fedeste. Når jeg tænker på dig, så tænker jeg på, at vi to fandt ud af at komme igennem de forpulede teenageår sammen. Og kæmpede os igennem det. Vi klarede den sammen, og på et tidspunkt havde vi ikke brug for hinanden mere. Jeg tror, det var det, vi løb ind i.

A: Ja, og så tog vi et ordentligt styrt hver især. Det var det hårdeste år i mit liv.

H: Også mit. Men det var det værd.

A: Ja. ■

AT SKÆNDES MED ÉN DER IKKE SKÆNDES

Skænderi og konflikt er uundgåelige i ens opvækst. Som barn er alt uretfærdighed, hvis man ikke altid får sin vilje. I søskendeforhold, venskaber og med klassekammerater skal man skændes. I teenageårene bliver det ens forældre, det går udover og sidenhen ens egne romantiske forhold. Og nu, i 20-erne, er det stadig primært familie og romantiske forhold, hvor det er forventet og accepteret, at man skændes. Men hvordan er det, at skændes med én, der ikke skændes?

Af Johanna Mariam Madsen, stud.psych. og Zacharias Dyrborg, stud.psych.

Konflikter er svære at komme uden om i kærlighedsforhold. Men vi har forskellige måder at håndtere dem på. Johanna og Zacharias har snakket om, hvordan de selv skændes. For når Johanna bliver frustreret, får hun behov for at hæve stemmen og komme af med frustrationerne. Problemet er bare, at Johannas kæreste ikke skændes. Hun ender derfor med at skændes med én, der ikke skændes. Omvendt er Zacharias den, der ikke vil eller kan skændes. Næsten ligegyldigt situationen vil han ikke hæve stemmen. Han prøver at konvertere skænderiet til en diskussion (og ender ofte på usympatisk vis med at prøve at vinde). Men hvad prøver vi at opnå, og hvordan kan konflikter være konstruktive?

Zacharias: Jeg skændes ikke. Jeg diskuterer

Som sagt, så skændes jeg ikke. Jeg prøver desperat at holde fast i kontrollen over situationen. Jeg kommer ofte til at se skænderiet som en kritik af mig. I det hele taget bliver jeg utilpas, hvis nogen hæver stemmen. Jeg undgår altid skænderier (jeg kan ikke engang holde ud at se reality). Hvis jeg ender i en diskussion eller et skænderi, ender jeg altid med at forsvare mit (skrøbelige) ego. Jeg vender skænderiet om til en diskussion, som jeg kan vinde. Det er både lidt småligt og pinligt. Og så længe jeg ikke selv mister kontrollen, kan jeg sidde på min høje moralske hest og være irriterende at

være i konflikt med. Jeg gør, at skænderiet bliver til noget, man ikke er i sammen. Det er grundlæggende lidt usympatisk ikke at give plads til den andens kontroltab - og lidt kedeligt ikke selv at miste kontrol. Det er ikke en konfliktstrategi, jeg vil anbefale, hvis man ikke har en meget overbærende kæreste.

Johanna: Skænderiet er mit kontroltab

Jeg bruger meget energi på ikke at komme til at skændes. Jeg prøver virkelig at formulere mig rationelt og forholde mig roligt. Men hvis frustrationen får lov til at ulme og vokse, og jeg føler, at jeg ikke bliver anerkendt, så ender det i et skænderi. Jeg bliver tit enormt overrasket over at høre min egen stemme hæve sig. Det er virkelig et kontroltab, hvor jeg ikke har taget en beslutning om at hæve stemmen - det sker bare. Når først jeg har hævet stemmen, så er det *point of no return*. For hvis jeg med det samme sænker stemmen, så indrømmer jeg jo, at det var en fejl. Kontroltabet bliver erstattet af stoltheden, og jeg bliver nu nødt til at fastholde min uigennemtænkte strategi om at skændes og dermed retfærdiggøre, at min frustration er et skænderi værdigt.

Den umulige forløsning

Konflikter er uundgåelige i et parforhold. Fælles for vores konflikter er, at de er kedelige. Det handler om de mest banale huslige pligter, som bliver sym-

boler på et kontraktbrud. Men at en pose vasketøj kan ende med at blive den sidste dråbe, der får Johanna til at råbe, er nok positivt. Udefra virker sådanne konflikter dumme og ligegyldige, men måske viser de, at det ikke er de store værdimæssige konflikter eller jalousi, der fylder. På en eller anden måde er vi begge dårlige til at opnå et forløsende skænderi. Eller også er det bare pissesvært at opnå et forløsende skænderi. Og det bliver ikke nemmere af, at man har forskellige måder at håndtere dem på. Det er frustrerende at skændes med én, der ikke skændes. Det kan godt lade sig gøre, men det er en langsom, besværlig og urytmisk dans. Samtidig kan det føles som om, man fratager den anden noget, hvis man er så konfliktsky, at man slet ikke vil lade et skænderi ske. Det er en kluntet og langsom måde at løse konflikter på, der harmonerer ringe med de passionerede og forløsende skænderier, som vi er vant til at se portrætteret i romantiske film, og som er overstået i løbet af få minutter. Måske slipper vi bare for en masse unødigt konflikt ved ikke at kunne få et skænderi op at køre med vores kærester. Vi finder en anden måde, og så kan vi gemme de indestængte frustrationer til de lidt større værdimæssige konflikter, når vi sidder til familiemiddage med racistiske bedsteforældre eller sexistiske onkler - hvor skænderierne heller aldrig fører til forløsning. ■

”

*Åben mit bryst
og du vil se
dit eget ansigt
skinne
på dig*

Illustration af Tobias Wriedt, stud.psych.





MERE OM KÆRLIGHEDEN

Mathias Baagø Tybjerg, stud.psych.

Illustrationer af Tobias Wriedt, stud.psych.

Det her essay er inspireret af engelsk professor, feminist og forfatter bell hooks' bog *All about love: New visions* (2016). Kærlighed er nok jordens mest klichéfyldte tema, men netop derfor giver det måske mening at give det nyt lys og nye former.

En blid stemme læser højt fra den røde bog. For en times tid ligger jeg i blød. Det er ved at være måneder siden, vi sidst har haft mulighed for at gå i teateret eller i biografen, så mit følelsesliv føles mildest talt overvældet af ordene fra bell hooks.

Jeg er vokset op i provinsen. Det lyder som en stereotypi, men der var ikke så mange måder at være på. I hvert fald ikke nogen som indebar en transparens omkring det, der rørte sig inde i en. Det gav typisk større problemer end hjerterø at græde, hvis man var ked af det. Det føles så lamt, men et sted skal man jo starte, hvis man skal bryde sin snævre fortolkning af fænomenet.

Hvorfor gik det sådan til? Hmm, det var nok primært folkeskolen, klassekammeraterne, omklædningsrummene, boldbanen. Flere forskellige rum og relationer socialiserede en tilstedeværelse, hvor følelser var et tegn på svaghed. Min mor sagde for nyligt, at kram ikke rigtig var noget, vi gav, før vi som voksne børn samlede det op udefra. Det kan man sige så meget om, men følelser var ikke det store samtaleemne ved spisebordet.

Ikke desto mindre føltes det fortabte forår som et endnu større tilbageslag, og mit indre liv var som indskrumpet til et sandkorn. Pressemøder efter pressemøder og regelmæssige besøg på DR-nyheder, havde så hårdt greb om min opmærksomhed, at jeg dårligt kunne samle mig i blot et øjeblik for at se indad.

For at tage et krumspring fra følelsernes betydning, så er hooks'

pointe, at kærlighed ikke primært er en følelse, men en handling, og at vores handlinger former vores følelser. At banke sine børn i kærlighed devaluerer kærlighed i sig selv. Så for at opretholde en nogenlunde stabil definition af kærlighed, der ikke er totalt selvmodsigende, kan *"love and abuse not coexist"*. Det lyder næsten banalt, men jeg skal være den første til at indrømme, at jeg i mange år troede, at kærligheden blot opstod som følelse for et andet individ. Følelsen af total hengivenhed til et andet menneske opstår, ifølge hooks, sekundært til kærligheden, og er i hendes psykoanalytiske fortolkning en investering af psykisk energi i et andet menneske. Kathexis, den psykiske energi, forklarer hvorfor man kan føle sig draget til en ekspartner, selvom de har såret en på det grusomste. Men hvis kærligheden som begreb skal kunne bruges til noget, så er følelsen i sig selv ikke tilstrækkelig.

Kærlighed er noget, vi lærer i barndommen, men som ved mange andre kernebetyningsfulde og tabubelagte temaer fra min barndom, såsom seksualitet, så forstummede min indlæring og forblev i det utalte. Der har bestemt været kærlighed tilstede i min familie, men vi har aldrig verbaliseret det eller haft et konkret sprog for det. Det er intet under, at det kan være svært at finde kærlighed, hvis vi ikke engang kan sætte ord på det, vi leder efter.

I mangel på bedre forklaringer vendte jeg det utrænede øje til mainstreamkulturen, og så blev det de romantiske komedier og Medinas popsange, der skabte min idé om kærlighed, da

jeg i mine sårbare teenageår søgte udad. Jeg har kun rosende ord om Medinas sange, men hendes fortolkning af kærligheden har ikke gjort mig meget klogere. At mainstreamkulturen portrætterede det som en dårlig Woody Allen-film, hvor kærligheden handler om at sige *jeg elsker dig* på det helt rigtige tidspunkt, gjorde det endnu mere forvirrende at komme fra en familie, hvor kærligheden forblev usagt.

En af mine venner havde i starten af sine 20'ere en tilbøjelighed til at falde for den samme type, og efter at have prøvet det et par gange kom det anekdotiske *"jeg forelsker mig altid i de forkerte mennesker"*. Ifølge hooks lærer mange i deres barndom at være noget andet end dem selv. Hendes pointe er, at de normative grænser for god opførsel og tilstedeværelse er så snævre, at de gør alle skæve børn lige. I hvert fald udadtil. Når man lærer nogen godt at kende, som når et forhold tager sine spæde skridt, er der udhængt risiko for at *"At some point, glimpses of the real self emerge and disappointment comes"*. Man må selvfølgelig ikke underkende den statistiske sandsynlighed for tilfældigvis at falde for den forkerte type flere gange i træk, men det kunne også være, at min ven faldt for en person, der senere skulle vise sig at være noget andet. Eller at min ven viste sig at være noget andet.

hooks er fortæller for intersektionalitet, som er et begreb, man måske bedst kender fra moderne feministiske bølger, der har udvidet deres genstandsfelt til at dække alle former for under-

trykkelse på tværs af marginaliserede grupper frem for primært at fokusere på kvinder. For hooks indebærer intersektionaliteten også, at hendes udvidede kærlighedsbegreb bliver trukket på tværs af flere forskellige områder af det amerikanske samfund. Så hvis man tror, kærlighed kun handler om Romeo og Julie kind-of Eros, så må man i hvert fald passende vente til bogens sidste kapitel: Romance. *"Psychoanalyst Carl Jung insightfully emphasized the truism that 'where the will to power is paramount love will be lacking.'"* citerer hooks, hvormed hun udleder forholdet mellem magt og kærlighed. Selvom der med en udvidelse af begrebet er risiko for at udvande dets betydning, formår hooks at fremhæve, hvorledes et udvidet kærlighedsbegreb kan blive et redskab til at dekonstruere patriarkatet, herskende individualisme, racisme, sexism og udfordre status quo. Hvis man er mere interesseret i det, synes jeg, at man skal læse bogen.

Da jeg startede med at skrive om kærlighed, var det med en vis tilbageholdenhed, da det, i min snævre for forståelse, primært relaterede sig til den heteronormative forestilling, om at skulle finde prinsen på den hvide hest. Men at læse hooks bog fik mig til at indse, at kærlighed handler om meget mere end det. Hvis jeg har lært noget som helst, så er det, at man nogle gange skal bruge sit hjerte som rørtang og ikke kun som en telefon. hooks er professor i engelsk litteratur og en fremragende fortæller, så man kan også læse bogen, hvis man gerne vil bjergtages af fløjlsbløde formuleringer. ■



VOXPOP



KAN FORELSKELSEN I PSYKOLOGI OVERLEVE EN PANDEMI?

Af Carla Justesen, stud.psych., Karen Damgaard, stud.psych., og Amanda Jørgensen, stud.psych.

Redigeret af Kristoffer Mulbjerg Knudsen, stud.psych.

Illustrationer af Sandra la Cour, stud.psych.



Studielivet kan være lidt ligesom kærlighedslivet. Bedst som du troede, at det hele var stabilt, kan det begynde at vakle. Og bedst som du troede, at du var færdig med at give ud af dig selv, begynder du at få tilbage. Kærligheden har sværere kår end nogensinde før, og vi på redaktionen har været særligt interesseret i, hvad covid-krisen har gjort ved romancen. Kan det tænkes, at restriktionerne krydrer den spæde forelskelse med fordele, som vi ikke havde forudset? Eller bliver forholdet så klaustrofobisk, at de studerende løber skrigende væk? I et forsøg på at finde svaret, har vi spurgt ind til den første fase i forholdet mellem psykologistudiet og de studerende på første semester.





Nu har I været sammen siden d. 31. august. Kan I give en status? Hvordan har forholdet det?

En person: Jeg synes, det er rimelig hot, det forhold her. Det kan måske udvikle sig. Jeg er i hvert fald rigtig glad, så det tegner rigtig godt.

En anden person: Jeg er enig. Det er en meget ren kærlighed. Forstået på den måde, at den nok skal overleve, trods alle odds. Den er virkelig skåret ind til benet med de mange corona-odds imod os. Selvom den er udfordret, så synes jeg, at det kører.

En tredje person: For mig, så tror jeg, at jeg nogle gange føler, at han vil lidt mere, end jeg vil. Så jeg har lidt svært ved at finde min position i forholdet. Det er stadig nyt. Men jeg synes, at det er blevet bedre. Jeg var lidt skeptisk i starten. Måske havde jeg lidt nogle andre forventninger til, hvad forholdet skulle kunne. Og da jeg så blev lidt mere involveret i det, stemte det ikke helt overens med mine forventninger.

En fjerde person: Jeg vil sige, at der i starten var lidt en kærlighedsrus, som var intens og fed. Og da den gik over, vågnede man op til en anden virkelighed. Hun var ikke som man troede. Hun ville måske mere, end man selv ville. Det er et tidskrævende forhold, vil jeg sige. ►

KÆRLIGHEDSBLANKET

- spred kærligheden på psykologi

Jeg er glad for at studere psykologi med dig, fordi

Du gør min psykologihverdag bedre, fordi



Hvad så med fremtidsudsigterne? Er det 'the one'? Skal I giftes? Skilles? Åbne forholdet op?

Den første person: Jeg tror, at det er one love for mig.

Den anden: Man skal jo aldrig lægge sig helt fast på noget, men for mig har det meget gode fremtidsudsigter.

Den første: Der kan jo forekomme noget utroskab, fra statskundskab eller et eller andet, men det regner vi ikke med.

Den tredje: Jeg tror, at jeg har overvejet meget at holde en pause. Separation. Det er jeg gået lidt væk fra nu. De her uger synes jeg, at der har været lidt mere glæde mellem os. Ny gnist. Det var ikke kærlighed ved første blik for mig. Men nogle gange skal man også arbejde lidt for kærligheden, tror jeg.

Den fjerde: Jeg tror, at vi skal bruge noget tid sammen. Vi skal ud at opleve en masse. Og måske får hun næste semester en ny garderobe, som kan sætte gang i noget.

Vi ved, at det er svære tider. Hvordan er det gået med at få nogle venner?

Den første: Jeg synes, at det går rimelig godt. Det går måske lidt langsommere. Man skal meget selv være primus motor for at pleje venskaberne eller få dem til at starte op. Det kunne være fedt nogle gange... Tanken om, at der var noget, der blev planlagt for én. Og at man kunne få lov bare at holde en fest for klassen. Så det er meget i det små. Og langsomt.

Den anden: Ja, vi har travlt. Jeg synes, at jeg har noget hver uge, hele tiden. Det der med også at få set sine gamle venner og familie og sådan noget, mens man opbygger nye venskaber. Det tror jeg også havde været en del nemmere, hvis der havde været nogle fester eller bare nogle af de introting, der var planlagt. Jeg vil også sige, at det går langsommere, men vi skal nok nå derhen.



Den fjerde: Altså, vi har jo en overskyggende pandemi, der sætter en dæmper på det hele. Men det går meget godt, synes jeg faktisk. Man dyrker måske stamholdet lidt mere, end man ville have gjort, hvis det ikke var den eneste mulighed. Så det er meget fint.

Den tredje: Det har hjulpet, at man har fået en studiegruppe, som man i hvert fald i starten føler sig lidt tvunget til at se. Ellers ender man måske bare med at sidde derhjemme under dynen og se zoomforelæsninger. Studiegruppen kan også rådgive én i forhold til kærligheden til studiet. Det smitter lidt af.



En helt femte: Det er da træls, at der ikke er fester, og at man ikke får lov til at opleve alle de der ting. For jeg kan godt huske, at man læste om det i starten. Vi fik sådan en hel hjemmeside, der var dedikeret til vores start, og så stod der alt det med at der var Kommunen og alle mulige andre ting, vi slet ikke har fået lov til at opleve.



Og så en helt sjette: Lad os lige være ærlige, altså kønsfordelingen er jo sindssyg... Det er jo derfor vi mangler festerne. ■

Temasektion



Kærlighed

Illustration af Ida-Marie Haeusler,
stud.psych.

NYT FRA PSYKRÅDET

Af Amanda Nicholas Nielsen, stud.psych. og Christian Styrbæk Kensmark, stud.psych.

Vi siger i forpersonskabet tak for et efterårssemester, hvor en masse engagerede studerende - trods corona-restriktioner og nødvendig kærlig afstand til hinanden - har diskuteret og arbejdet med relevante sager for os som psykologistuderende. Til møderne har vi set rigtig mange (og nye) deltagere, som er mødt nysgerrige op og kommer igen som såkaldte "aktive medlemmer". De har set og brænder for, at vi som studerende skal have medindflydelse på vores uddannelse og studieliv. Samtidig er Psykrådet også et socialt fællesskab, hvor man møder sine medstuderende på tværs af semestre

Hvad er Psykrådet egentlig, og hvordan får vi indflydelse?

Psykrådets er de psykologistuderendes fagråd. Det vil sige dét demokratiske organ, hvorfra alle psykologistuderende kan bidrage til, at vi får indflydelse på vores uddannelse. Helt konkret, har vi som studerende mulighed for indflydelse på og ændring af de ting på studiet, som vedrører os. Fx ansættelser af lektorer, pensum, og hvordan uddannelsens fag skal struktureres.

Rent teknisk, og lidt kringlet, kan Psykrådet få indflydelse både af direkte og indirekte vej: De holdninger og ønsker, som tilkendes af de studerende på psykrådsmøderne, bliver taget med videre af de studerende, som sidder i studienævnet og akademisk råd. Derudover vælges der på psykrådsmøder blandt andet studenterrepræsentanter, som sidder med, når der skal ansættes nye lektorer. Som noget nyt tages de studerendes holdninger også videre gennem forpersonskabets løbende møder med institutlederen, så hun får indblik i de studerendes tanker og holdninger.

Alle kan bidrage i Psykrådet - og på forskellige måder

I Psykrådet gør vi en dyd ud af, at alles stemmer skal høres. Vi har en ret flad struktur, og forpersonskabet laver også dagsordener ud fra hvad du, som studerende, mener, at der bør diskuteres. Det vil sige, at du kan komme til et møde med en konkret sag, som du har på hjerte, være med i forskellige fokusgrupper, hjælpe med afholdelse og planlægning af stormøder, sidde med i ansættelsesudvalg som studenterrepræsentant og meget mere! Med det sagt er der intet krav eller forventning til aktiv deltagelse til møderne. Du kan sagtens lytte med over en god kop kaffe og efterfølgende nyde en kold drik, når vi sædvanligvis afslutter mødet med (gratis) aftensmad og et hyggeligt smut til den nærmeste ølhane, hvor håndsoprækningen ikke skal stå i vejen for, at vi lærer hinanden bedre at kende. Hvis du ønsker at få sat noget på dagsordenen til mødet, skal du være mere end velkommen til at skrive til vores facebookside.

Fokusgrupper og udvalg

Vi kører, som nævnt, fortsat med fokusgruppe-modellen. I øjeblikket har vi 4 faste fokusgrupper, hvor studerende mødes mellem de almene psykrådsmøder og diskuterer samt arbejder med konkrete tiltag i forhold til 1) pensumforandringer, 2) trivsel blandt studerende, 3) præstationskultur samt 4) feedback. Fokusgrupperne er nedsat for at gøre det muligt at følge op på flere sager, og skal sikre medbestemmelse og ejerskabsfølelse, da Psykrådet jo er for alle studerende. Derfor er der også åbent for opstart af nye fokusgrupper.

Fokusgrupperne arbejder fokuseret med én bestemt sag, men står aldrig alene. På de almene psykrådsmøder har grupperne mulighed for at præsentere deres diskussioner og arbejde, få input til den videre process og kan få mandat til at arbejde videre med projektet i en given retning. Sammen sørger vi for, at det vigtige arbejde bliver ført helt til dørs hos studieledelsen, så tingene reelt ændres. Alt dette muliggøres bedst, når vi som studerende organiserer os. Du er sjældent alene med de ting, du undrer dig over, er utilfreds med eller synes fungerer ekstra godt på studiet og gerne vil bevare.

Dette semester har trivselsgruppen arbejdet sig frem mod at udarbejde en trivselsundersøgelse. Pensumgruppen har sammenlignet pensum i flere bachelorfag fra 2015-2020 med henblik på at lave en kampagne, som oplyser de studerende om udviklingen, så der kan tages stilling til, om pensum fortsat repræsenterer fagenes bredde godt nok.

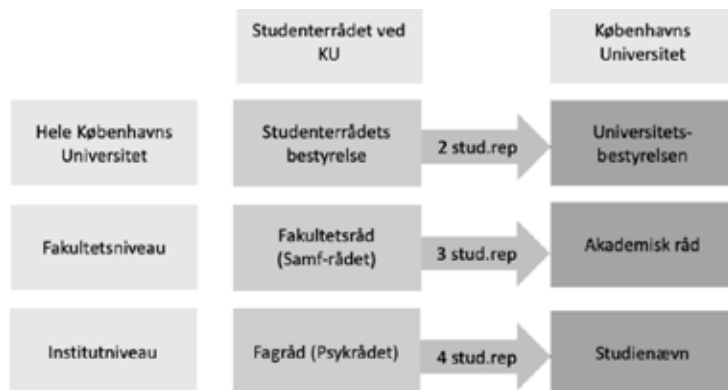
Udover fokusgrupperne er der også et fast PR-udvalg, der sikrer Psykrådets synlighed og har sørget for så mange mødedeltagere, som vi har set dette semester. Vi har også et kalenderudvalg, der har genoptaget Psykrådets interaktive kalender på Dræberkaninens dør. Her må alle annoncere arrangementer, der er lavet af psykologistuderende til psykologistuderende. Lige nu indeholder kalenderen primært Psykrådets arrangementer, men forhåbentlig kommer vi snart til at se flere typer af arrangementer. Vi opfordrer alle til at passe på hinanden, så det bliver en mulighed snarest muligt!

Hvad skal der ske næste semester?

Vi ser frem til et forårssemester, hvor vi vil koncentrere arbejdet omkring den kommende bacheloromstrukturering og den endnu manglende feedback. Efter mange måneders arbejde har instituttet udarbejdet en ny bachelorstruktur, som implementeres i E21. Det er lykkedes Psykrådet at få flere af de studerendes ønsker opfyldt, f.eks. at sikre en bred videnskabelighed på de forskellige pensumlister. Derudover skal vi også se nærmere på kandidatuddannelsen og det udbud af hold, som lige nu er meget skævt fordelt. Derudover skal vi arbejde videre i fokusgrupperne og arbejde os frem mod at se vores kampe vundet og tiltag implementeret! ►

Vi glæder os til at se Jer på møderne til næste semester - med kærlig afstand og studenterpolitisk engagement!
Mødedatoer bliver annonceret på vores facebookside og i den fysiske kalender i Kaninen.

PSYKRÅDETS INDFLYDELSE PÅ UNIVERSITETET



Psykrådet opstiller studenterrepræsentanter til Studienævnet, som vælges ved Universitetsvalget hvert efterår. Studienævnet blev dannet efter studenteroprøret i 1968, og halvdelen af medlemmerne (og dermed stemmerne) udgøres af studerende. Det er Studienævnet, der står for uddannelsens udvikling samt kvalitetssikring. De studerende i Studienævnet repræsenterer Psykrådets holdning.

Psykrådet opstiller også en repræsentant til Akademisk Råd, der rådgiver dekanen (lederen af fakultetet) i hans beslutninger. Repræsentanten videregiver de studerendes holdninger og opdaterer dekanen på det, som rør sig blandt de studerende.

Psykrådet er et fagråd under Studenterrådet. Studenterrådet er en samlet instans for alle de forskellige fagråd på KU samt øvrige faglige foreninger, og opstiller to repræsentanter til universitetsbestyrelsen, der har indflydelse på beslutninger, som gælder hele Københavns Universitet og dermed alle fag.

Vi vil gerne sige tak til alle Jer som stemte ved universitetsvalget d. 23.-27. november 2020 - vi håber på en rekordhøj stemmeprocent i år!

Vi opfordrer alle psykologistuderende til at følge facebooksidan: *Psykrådet på Københavns Universitet*, hvor vi løbende slår begivenheder og relevante opslag op.

Hvis du gerne vil lidt bagom kulisserne i Psykrådet og ønsker at være *aktivt medlem* kan du anmode om medlemskab i facebookgruppen: *Psykrådets gemakker* ■

STUDIENÆVN

Opgaver

- Udarbejdelse af studieordningen
- Udvikling af uddannelse og undervisning
- Behandling af sager om dispensation og meritoverførsel

Medlemmer

- VIP'ere og studerende i forholdet 1:1
- Dekanen fastsætter antallet af medlemmer
- VIP'ere sidder tre år, studerende i et år

AKADEMISK RÅD

Opgaver

- Udtalelser til dekanen om bevillinger, forskning, uddannelse og strategiske emner
- Indstilling af personer til bedømmelsesudvalg for bl.a. ansættelser
- Tildeling af ph.d.-graden, doktorgraden og diverse priser

Medlemmer

- Studerende og VIP'ere i forholdet 1:2
- Mindst to TAP'ere som observatører
- Personale sidder i tre år, studerende i et år
- Dekanen er 'født' medlem (formand)

VORES REPRÆSENTANTER

Studienævnsmedlemmer:

- Ester Vitha Ringhof
- Valdemar Stenberdt
- Maria Johansson
- Amanda Frees

Psykologis repræsentant i

Akademisk Råd:

- Valdemar Stenberdt

Psykrådets forretningsudvalg:

- *Forperson:* Amanda Nicholas Nielsen
- *Næstforperson:* Christian Styrbæk Kensmark
- *Kasserer:* Loke Wennich

Besøg www.indput.dk



[Hjem](#)

[Blade](#)

[Artikler](#)

[Om Indput](#)

[Til dig som Stud.psych](#)

Seneste udgivelser fra Indput



Oprørt



Ude af kontekst



Kunstig



Er jeg normal?

[SE ALLE BLADE](#)



STAFETTEN

Jakob Waag Villadsen

Stafetten er Indputs faste indlæg om fakultetets ansatte, hvor de svarer på vores spørgsmål om sig selv og derpå sender stafetten videre til en ansat efter eget ønske. Denne gang er det Jakob Waag Villadsen, der har staffeten.

Af Casper Schacht Lund, stud.psych.

Illustration af Maja Koch Nielsen, stud.psych.

Hvorfor valgte du at læse psykologi?

Jeg havde arbejdet med børn og med børns udvikling i ti år, da jeg valgte at læse psykologi. Baggrunden for mit valg var nok, at jeg gennem mit arbejde havde opdaget, at jeg var optaget af at studere psykologi. Da det først var klart for mig, at min interesse lå her, var det oplagt at læse psykologi og blive undervist i psykologi af nogen, der havde erfaring i psykologiske studier. Ikke fordi undervisere eller det, der læses alene skal bestemme studiet, men fordi det er vigtigt at blive indført i traditionen og kunne forholde sig sagligt. At forholde sig sagligt til en tradition er en vigtig dimension af psykologiske studier, men det er den kritiske og realiserende dimension, der ønsker at transformere den selv samme tradition med ny viden eller nye praksisser også. For mig er den første dimension i høj grad forbundet med at læse psykologi, mens den sidste kræver et projekt der rækker ud over læsningen. Ingen af dimensionerne må stå alene, og jeg mener, at det er vigtigt, at der er en balance mellem dem – mellem kritisk transformation og saglighed. Så grunden til at jeg valgte at læse psykologi, var simpelthen, at jeg var optaget af at studere det psykiske og derfor havde behov for den saglige dimension, som er forankret i læsningen.

Hvad ville du ellers have læst/lavet?

Spørgsmålet er som sådan mere interessant end svaret, da jeg jo svarer fra det sted jeg står. Det at stille og besvare spørgsmålet siger således meget om den menneskelige psyke, og hvilken rolle forestillingsevnen spiller i vores liv – svaret har ligeså meget at gøre med, hvad jeg gør i morgen, som hvad jeg tænker kunne være sket i en allerede realiseret fortid. Jeg ville gerne have sagt professionel fodboldspiller, men det eventyr har jeg forsøgt mig på uden held, så det ville være at snyde både mig og læseren. Jeg ville også gerne sige menneskerettighedsforkæmper, men det er nok mere sandsynligt, at jeg havde arbejdet i et dagtilbud eller på en skole - og forhåbentligt kæmpet for menneskers rettigheder.

Hvordan vil du beskrive fagets udvikling, fra da du læste til nu?

Hvis udvikling består i, at der opstår noget nyt, så ved jeg faktisk ikke hvor meget faget har udviklet sig. Det er klart, at meget har forandret sig, og der er sket meget, siden jeg for over ti år siden startede med at læse psykologi på instituttet. Men for mig at se handler det om forholdet mellem fag og disciplin.

Psykologien har gennem tiden drejet og drejet med "cognitive turn", "linguistic turn", "affective turn" og "sociocultural turn", hvilket kan efterlade et indtryk af ikke at komme nogen vegne og give et udtryk af en vis identitetsforvirring og rundtossethed. I forhold til faget psykologi som helhed mener jeg, at dette er korrekt. Psykologien har som helhed ikke udviklet sig væsentligt de sidste mange år, men det betyder ikke at dansen rundt om sig selv ikke er produktiv. Alle de forskellige underdiscipliner, som faget psykologi består af, har udviklet sig enormt over de sidste år, hvilket har afstedkommet en masse ny og nyttig viden samt en lang række avancerede metoder. Som psykologistuderende betyder det også, at der er meget ny viden og mange nye metoder, man skal forholde sig til, hvilket unægteligt giver mindre tid til at forholde sig til helheden og den større sammenhæng, som underdisciplinen skriver sig ind i. Da jeg læste, handlede meget af studiet (jeg kan selvfølgelig have misforstået noget) om at finde ud af, hvad psykologi som fag grundlæggende var for en størrelse, og hvordan de forskellige discipliner var forbundne. I dag er mit indtryk, at man som studerende får mulighed for at komme mere ind i disciplinerne. Det er for mig at se meget naturligt, da psykologien som fag ikke har været særligt optaget af sin egen helhed, men relativt ensidigt fokuseret på udviklingen indenfor disciplinerne. Dette mener jeg på den ene side er positivt, fordi de studerende får et godt kendskab til disciplinerne, men det er også ærgerligt, fordi den menneskelige psyke nu engang eksisterer som en helhed i og mellem menneskers tilværelser. Der er derfor utroligt megen vigtig viden og lærdom på tværs og imellem disciplinerne, men det bliver lidt de studerendes opgave selv at opdage dette. Jeg tror og håber, at psykologiens fremtid vil være mere præget af dialoger mellem discipliner, således at forandringer i dele af psykologien også vil afstedkomme udvikling af psykologien som helhed. Man kan tale om en udviklingsbevægelse mellem differentiering og integration, hvor den øgede differentiering og delvis spaltning af faget i discipliner har været nødvendig, men det må bare ikke være målet.

Hvordan tror du, studiet/faget ser ud om 20 år?

Som nævnt tror jeg, at faget og studiet vil være præget af dialog mellem disciplinerne, men også den tværfaglige dialog. Psykologien rummer med sit genstandsfelt (menneskets ►

produktion og brug af meninger) en særlig viden og praksisform, som er relevant i mange sammenhænge. Psykologien kan både bidrage med konkret viden om mennesket og fungere som en integrativ kraft for andre vidensfelter, som berører den menneskelige tilværelse. Dette er et kæmpe potentiale for faget, men også en udfordring, da dialoger med "den anden" samtidig udfordrer fagidentiteten og opløser genstandsfeltet – med den mulige risiko, at vi ender som semi-psykiatere, semi-neurologer, semi-pædagoger eller det som er værre. Jeg tror derfor, at det er vigtigt, at vi bliver skarpe på faget som helhed og det som konstituerer os der virker i det, som fagligt kollektiv. Dengang jeg startede på psykologi, fyldte almenpsykologien meget, og den fyldte måske også mere på studiet end den blev brugt ude i praksis. Men når folk i dag snakker om psykologi som noget, der skal kunne fungere i tværfagligt arbejde og på tværs af egne discipliner, så forstår jeg det grundlæggende som et almenpsykologisk projekt, hvor psykologien er skarpere på, hvad faget som helhed kan tilbyde forskellige sammenhænge og hvordan fagets discipliner i en given sammenhæng sættes i spil. På den måde er det måske mere pragmatisk nu, end den almenpsykologi jeg mødte, da jeg studerede, men det gør ikke projektet mindre almenpsykologisk. Som videnskaben om den menneskelige psyke, er psykologien ligeså mangfoldig som mennesker, hvilket vi skal fejre og værne om! Men hvis mangfoldighed ikke skal ende i krig og slåskampe, så er det nødvendigt, at vi som mennesker i almindelighed og som psykologer indenfor fagtraditionen i særdeleshed, husker på vores relation til helheden, da det er det, som forbinder os og gør os ens – ikke på trods af vores forskellighed, men netop fordi vi er forskellige udtryk for det samme.

Hvad er de tre bedste ting i din hverdag?

Det nok lidt forkert at betegne dem som ting og ville være en devaluering af hele mit eget arbejde, så jeg vælger at forstå spørgsmålet i bredest mulige forstand og svarer: min datter, min søn og os alle tre sammen – med de varmeste og taknemligste tanker til min elskede kone og mine børns dejlige mor, som gik bort sidste vinter.

Hvad ville du sige til dig selv som studerende, hvis du kunne vende tilbage til din studietid?

Bliv nu færdig og sæt et punktum! Den første professor, Niels Engelsted, der underviste os på studiet beskrev, hvordan psykologistudiet først og fremmest gik ud på at forstå, hvad psykologi handlede om, og så derefter hvad psykologien handler om for en selv (og dermed også for andre i det omfang man er bevidst om forskellighederne). Jeg tog beskrivelsen meget bogstaveligt og er blevet fanget i den gordiske knude, som psykologien udgør, da den studerende som handlende og erfarende subjekt falder sammen med fagets genstand. Forbundetheden mellem de to opgaver udgør derfor en vekselvirkning, der forsætter i det uendelige, medmindre man siger stop eller finder tilfredshed ved de svar, man finder. Det har jeg ikke formået og på den måde fejlet som studerende. Måske har det både været mit held og min fortvivelse. Fortvivelse, fordi jeg som studerende fandt flere spørgsmål end svar og held, fordi alle spørgsmålene gav mig mulighed for at arbejde som forsker, nu jeg ikke kunne blive færdig som studerende. Jeg opfatter det faktisk som et grundlæggende træk ved de forskere, jeg har samarbejdet med og/eller ladet mig inspirere af: Der er noget uforløst, som man prøver at forstå, samtidig med at man arbejder med at forstå det, man ikke forstår. Det er enormt inspirerende, men også krævende og udslettende. Det er måske her, at universitets undervisere og studerende har et fællesskab som den studerende kan identificere sig med, og i et vist omfang godt må imitere, men for gud skyld aldrig kopiere.

Hvem skal have stafetten af dig?

Det skal Sophie Reijman, som er ny forsker på Institutet og underviser i faget udviklingspsykologi!

Mange tak til Jakob Waag Villadsen! ■

Har du et spændende studiejob,
erfaringer fra praktik, oplevelser fra
et udvekslingsophold eller noget helt
fjerde, som du gerne vil dele?
Så skriv til redaktion@indput.dk.
Næste deadline er d. **20. februar**

Psyk & Tværs #21

Af Karen Damgaard stud. psych.

Lodret:

2. Smal vej
3. Kønslig
4. At være
5. Det første, et hurtigt, et vådt, et hedt, et kærligt ...
6. Lyddord brugt til diskret at påkalde sig nogens opmærksomhed
7. Meget lille bestanddel af alt
8. Form
11. Ledende efter noget eller nogen
12. Pryder bogmærket i denne udgave af Indput
13. En sag af altid mindst to ...
14. Modsat beskidt
17. Udtryk for smerte
22. Elsker og hader er store ...

Vandret

1. Hjerte rimer på ...
5. Målløs, forundret, perpleks
9. Blid og nænsom
10. Stort lokale til fester og forestillinger minus l
13. ... eller no-...?
15. Modsat beskidt
16. Modsat oppe
17. Kvinde der har født et barn
18. Måske dét ord, der går igen i flest engelsksprogede popsange
19. Eder
20. Beruselse
21. "Kærlighedshormon"
22. Tilstande af stor glæde, nydelse, begejstring
23. Vand i fast form

Vind et gavekort på 100 kr. til Academic Books!

Tag et billede af din løste Psyk & Tværs og send det til os i en besked til vores Facebookside eller i en mail til redaktion@indput.dk senest d. 1. marts 2021, så trækker vi lod blandt de korrekte løsninger.

**Academic
books**

	2	4					11	12
1							10	
		3		6	7	8	9	
23			5				13	
	22							
21								14
20				17				
19					16			
	18					15		

